

Bu kitap **Ell Hacc Hüseyin Vedad** Hazretleri'nin muhtelif zamanlardaki sohbetlerinden ve yazmış olduğu eserlerinden derlenerek hazırlanmıştır.

Hazırlayan

Hızır Ercan

ÂDEM'DEN GÜNÜMÜZE

ALLAH DİNİ

ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD

İstanbul
2012

ÂDEM'DEN GÜNÜMÜZE
ALLAH DİNİ

ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD

Editör: Şafak TUNÇ **Redakte/Tashih:** HIZIR ERCAN

Baskı Tarihi

Şevval 1433 /Eylül 2012

İletişim

Web: <http://huvallahu.com>

e- mail: ellhuve@mynet.com

ellhuve@hotmail.com

Basım Yeri:

Seçil Ofset Matbaacılık
ve Ambalaj Sanayi Ltd. Şti.
Tel: (90) 212 - 629 06 15 pbx

ISBN

978-605-87618-7-2

İÇİNDEKİLER

DİBACE.....	1-3
PEYGAMBERLERDEKİ VELÂYET VELİLERDEKİ NÜBÜVVET.....	5-8
DİN NEDİR?.....	9-11
ALLAH DİNİ.....	13-14
DİN BİRDİR.....	15-17
EL-İNSAN.....	19-23
VACİBUL VÜCÛD.....	23
PEYGAMBERLERDEKİ VELÂYET HUSUSİYETİ.....	24
PEYGAMBERLERDEKİ RABB HUSUSİYETİ "HÜVE".....	25
PEYGAMBER-ÜMMET İLİŞKİSİ.....	27
HER PEYGAMBER ÖNCE VELİ SONRA NEBİDİR.....	33-37
RESUL-NEBİ-VELİ-MUHADDES.....	37
AYET-HADİS-VAHİY-İLHAM.....	40
"ALLAH, ÂDEM'İ KENDİ SURETİNDE YARATTI" HADİS-İ ŞERİFİ.....	44
ÂDEM PEYGAMBERDEKİ RUH VE NEFİS HUSUSİYETİ.....	46
ÂDEM PEYGAMBERDEKİ "HÜVE" SIRRI.....	49

ÂDEM PEYGAMBERDEKİ VELÂYET VE NÜBÜVET HUSUSİYETİ....	50
MELEKLERİN HAZRETİ ÂDEM'E SECDE ETMELERİ.....	51
ÂDEM PEYGAMBERDEKİ "ÂDEMÜSKÜN" HUSUSİYETİ.....	55
NUH PEYGAMBERDEKİ HÜVE HUSUSİYETİ.....	56
BÜTÜN NESİLLER NUH PEYGAMBERE SELÂM EDERLER.....	57
İBRAHİM PEYGAMBERDEKİ HÜVE HUSUSİYETİ.....	59
İBRAHİM PEYGAMBERDEKİ ALLAH İDRAKİ.....	59
PEYGAMBERİMİZİN, HZ. İBRAHİM'İN SOYUNDAN GELMESİNİ İFTİHAR VESİLESİ YAPMASINDAKİ HUSUSİYET.....	62
ZÜLKARNEYN ALEYHİSSELÂM.....	64
ZÜLKARNEYN ALEYHİSSELÂMDAKİ "SEDDİ AZİM" HUSUSİYETİ...65	
YUNUS PEYGAMBERDEKİ CİLVE-İ RAHMAN.....	66
YUSUF PEYGAMBERDEKİ "SULTANLIK" SIRRI.....	67
ŞUAYB PEYGAMBERDEKİ "VEDUD" HUSUSİYETİ.....	69
MUSA PEYGAMBERİN RABBİNİ GÖRMEK İSTEMESİ.....	70
MUSA VE HIZIR KISSASINDAKİ "ALLAH'I TAM KABUL ETMEK" HUSUSİYETİ.....	71
HIZIR ALEYHİSSELÂM.....	72
PEYGAMBERİMİZİN "KARDEŞİM MUSA SABRETSEYDİ DE ALLAH (MUSA İLE HIZIR'IN) İŞLERİNİ BİZE BEYAN BUYURSAYDI. " HADİSİ ŞERİFİ.....	74

DAVUD PEYGAMBER İÇİN DEMİRİN YUMUŞATILMASI.....	75
DAVUD PEYGAMBERDEKİ "FASLI HİTAP" HUSUSİYETİ.....	76
SÜLEYMAN PEYGAMBERDEKİ "SALİH BİR KUL OLMAK" ARZUSU.....	77
SÜLEYMAN PEYGAMBERDEKİ HAYIR SEVGİSİ.....	78
SÜLEYMAN PEYGAMBERDEKİ "BESMELE" SIRRI.....	79
SÜLEYMAN PEYGAMBERE HESAPSIZ RIZIK VERİLMESİ.....	80
HZ.LOKMAN'DAKİ NÜBÜVVET HUSUSİYETİ.....	81
YAHYA PEYGAMBERİN İSA PEYGAMBERİ VAFTİZ ETMESİ HUSUSİYETİ.....	82
İSA PEYGAMBERDEKİ RUHULLAH HUSUSİYETİ.....	83
İSA PEYGAMBERİN AHMED'İ MÜJDELEMESİ.....	84
İSA PEYGAMBERE İMAN EDENLERİN KIYAMETE KADAR ÜSTÜN TUTULMASI.....	86
BÜTÜN PEYGAMBERLERDEKİ "ALLAH'A TAKVA EDİN BANA İTAAT EDİN" HUSUSİYETİ.....	88
PEYGAMBERLERİN SON PEYGAMBER HZ.MUHAMMED'İ HABER VERMELERİ.....	90
PEYGAMBERİMİZDEN ÖNCEKİ VE SONRAKİ DİN ANLAYIŞI.....	93
DERYAYI NURU MUHAMMED HUSUSİYETİ.....	96
PEYGAMBERİMİZİN "RAHMETEN LİL ÂLEMİN" HUSUSİYETİ.....	100

KELİME-İ ŞEHÂDET HZ.MUHAMMED'İN NÜBÜVVETİNİ VE VELÂYETİNİ TASDİKTİR.....	101
HZ.MUHAMMED'İN NÜBÜVVET MÜDDETİ.....	104
ASR-I SAADET.....	105
PEYGAMBERİMİZDEKİ "FETİH "HUSUSİYETİ.....	106
ALLAH VE MELEKLERİ, PEYGAMBER'E SALÂVAT GETİRİRLER.....	108
HZ.MUHAMMED'İN "SIRRI VEDUD" HUSUSİYETİ.....	110
HZ.MUHAMMED'İN MİRAÇ MUCİZESİ.....	111
PEYGAMBERİMİZİN MİRAÇ'TA RABBİ'Nİ GÖRMESİ HUSUSİYETİ.....	114
"RABBİM BANA EN GÜZEL SURETTE GELDİ" HADİSİ ŞERİFİ.....	115
"BENİ GÖREN MUHAKKAK Kİ HAKKI GÖRMÜŞTÜR" HADİSİ ŞERİFİ.....	116
PEYGAMBERİMİZDEKİ "KEVSER" HUSUSİYETİ.....	117
"ON İKİ PEYGAMBER MUHAMMED ÜMMETİNDEN OLMAYI ARZU ETMİŞTİR" HADİSİ ŞERİFİ.....	118
"KEŞKE MUHAMMED'İN RABBİ MUHAMMED'İ YARATMASAYDI" HADİSİ ŞERİFİ.....	120
"YÂ RABBİ, BANA EŞYANIN (HER ŞEYİN) HAKİKATİNİ GÖSTER" HADİSİ ŞERİFİ.....	120
PEYGAMBERİMİZİN EVLİYASI HAKKINDAKİ ARZUSU.....	122
PEYGAMBERİMİZİN EVLİYASINDAKİ NÜBÜVVET HUSUSİYETİ.....	124

PEYGAMBER EFENDİMİZİN AYI BÖLMESİ.....	127
PEYGAMBERİMİZİN 'VESİLE SIRRI'.....	128
"KALBİ MÜMİN BEYTULLAH" HADİSİ ŞERİFİ.....	129
PEYGAMBERİMİZİN "YA MARUF KÜNHÜ HAKİKATİNİ HAKKIYLA ARIF OLAMADIK" HADİSİ ŞERİFİ.....	130
PEYGAMBERİMİZDEKİ KULLUK NEŞESİ.....	131
PEYGAMBERİMİZDEKİ "ŞEFAAT" HUSUSİYETİ.....	132
"BENİ HÛD SURESİ İHTİYARLATTI" HADİSİ ŞERİFİ.....	133
"ALLAH BENİM ÜZERİME NAMAZ KILACAK" HADİS-I ŞERİFİ.....	134
REFİKÛL A'LÂ.....	136
VELİLERDEKİ NÜBÜVVET HUSUSİYETİ.....	139
VELÂYETİN İMAMI ALİ'DEN YÜRÜMESİ.....	142
İMAMI ALİ'NİN ŞAH-I VELÂYET HUSUSİYETİ.....	144
EHLİ BEYT SIRRI.....	145
ZAMANIN İNSAN-I KÂMİLİ (ZAMANIN İMAMI-ZAMANIN SAHİBİ)..	148
ZAMANIN İNSANI "RAHMETEN LİL ALEMİN "TECELLİSİDİR.....	152
ZAMANIN İNSANI İLE DİNİN TERAKKİSİ.....	154
ZAMANIN İNSANI İLE MEDENİYETİN TERAKKİSİ.....	155
ZAMANIN SAHİBİNİN "ŞAHİT" OLMASI.....	156

ZAMANIN SAHİBİNDEKİ "EL-ASR" HUSUSİYETİ.....	158
ZAMANIN SAHİBİNİ ZİKRETMENİN HUSUSİYETİ.....	159
ZAMANIN SAHİBİ, KİŞİ MİDİR?.....	162
AHİRETTE HER İNSAN TOPLULUĞU İMAMLARI İLE BERABER DAVET EDİLİRLER.....	163
PEYGAMBER GÖNDERİLMEMİŞ TOPLUMA ZAMANIN SAHİBİ MÜZAHİR OLUR.....	165
HER VELİNİN BİR PEYGAMBER MEŞREBİNDE GÖRÜNMESİ.....	166
VEYSEL KARANİ'NİN PEYGAMBERİMİZİ GÖREMESİNDEKİ HUSUSİYET VE ÜVEYSİLİK KONUSU.....	167
REİS-ÜL MÜRŞİDİN HUSUSİYETİ.....	170
GAVSİYYET HUSUSİYETİ.....	171
SAHİBUR RAHMAN HUSUSİYETİ.....	174
MÜCEDDİD HUSUSİYETİ.....	176
MANEVÎ SULTANLIK HUSUSİYETİ.....	178
"MÜMİN, ALLAH'IN NÛRU İLE BAKAR" HADİSİ ŞERİFİ.....	179
"ÖLMEDEN ÖNCE ÖLÜNÜZ" HADİSİ ŞERİFİ.....	180
"SIRRI LÂHMİK" HUSUSİYETİ.....	181
"TEKELLÜMÜ LİSANİL KIDEM" HUSUSİYETİ.....	182
"YEDULLAH" HUSUSİYETİ.....	184

RİCAL SIRRI.....	185
VÜCÛD KİTABI.....	186
"KUR'AN-I NATİK" HUSUSİYETİ.....	187
"LÂ YUS'EL" (SUAL AÇILMAZ) HUSUSİYETİ.....	188
VÜCÛD GÛNAHI.....	188
BAZI VELİLERDEN SADIR OLAN "ENEL HAKK" BEYANI.....	191
DERGAH EĞİTİMİ İLÂHÎ OKULDUR.....	193
ZAMANIN TERAKKİSİ KARŞISINDA GEÇMİŞ MEZHEPLERİN DURUMU.....	196
VELÂYET VE EHLİ ZAHİR.....	198
İSA PEYGAMBERİN KİYAMETE YAKIN ZUHUR ETMESİ.....	200
BEKLENEN MEHDİ VE MEHDİLİK SIRRI.....	203
HATMÛL VELÂYET.....	207
ZAMANIN SAHİBİ VE İNKİLÂBİ KEBİR.....	210
HATİME.....	213-219
YAYIMLANMIŞ ESERLER.....	221-223

"Uyun sizden hiçbir ücret istemeyen (o zâtlara ki), onlar hidayete ermişlerdir" (36/21)

DÎBÂCE

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Hamdü senâlar, bütûn ibadetler ve ilticalar, Allah'a mahsustur. Hüve Allah ki, herşeyin hâliki ve mâlikidir ve herşey Hüve'ye dönecektir.

Salât-u selâm Efendimize ve O'nun âline ve Ehl-i Beyt'ine ve evladına ve ezvacına ve ahbabına ve ensarına ve eshabına ve O'nu sevenlerin üzerine olsun.

Kulların her sırrını bilen ve yaptığını gören işiten Allah, inananları burada cem eylediği gibi yarın mahşer gününde, Habibi Muhammed Mustafa'nın (s.a.v) Liva-i Hamd Sancağı altında lütfeyleye.

Dua her insanın gönül lisanı ile olur. Zaten bütûn lisanlar Rabbimizindir.

Allah'ın dünyayı yaratmasında bir programı vardır. Bu programdaki arzu, "**hanginiz daha güzel iş işleyecek**" (*ahsenu amel*) noktasıdır. Allah, bu ilâhi programında peygamberler ve veliler göndererek insanlara ilim ve bilgi vermiş "**ahsenu amel**"in ne olması gerektiğini tarif buyurmuştur. Buna rağmen insanların çoğu itirazda bulunmuşlardır.

Peygamberlere ve velilere olan itiraz esasta müspetin ve menfinin meydana çıkması içindir. Müspet olanın menfi olan ile mücadelesi de cihad hükmündedir. Ehl-i zahir yanışta olanı tamamen dışlar, ancak manevi yatta, **“hayru şerrin lütfu kahrın mecz edilip bir bilinerek”** yürünmesi vardır.

Allah, peygamberlerini ve velilerini yaşadıkları topluluklar içinden seçmiş, onları yetiştirmiştir. Peygamberler ve veliler, Allah kelâmını zamana göre insanların idrak edebileceği bir seviyede anlatmış kendileri de hususi yaşamları ile örnek olmuşlardır.

Peygamberler insanlara medeniyet getirmiştir. Kur'an'da; **“Eğer size, babalarınızı üzerinde bulduğunuzdan daha doğrusunu getirmiş isem de mi (bana uymazsınız)”** (Zuhruf/24) buyrulmaktadır.

İnsanların her yeni gelen peygamber ve veliyi tasdik etmelerini gerekir. Peygamberler insanları terakki ettirdiler. Sevgili Efendimizden sonra bu vazifeyi zamanın sahipleri olan veliler üstlendiler.

Nasıl ki geçmiş kavimler peygamberlere uymakta zorlanmışlarsa, daha sonraki devirlerde insanlar Zamanın velâyetine uymakta zorlanmışlardır. Bunun sebebi insanların geçmişe takılıp kalmalarıdır.

İnsanlar çoğunlukla peygamberleri ve velileri kendi arzularına göre ve dünyevî bakış açısıyla değerlendirdiler. Bu, menfaat gözeten insanların halidir. Peygamberleri ve velileri Allah'ın onlardaki muradını gözeterek değerlendirmek lazımdır.

Allah'ımız peygamberleri ve velileri ile hem kendisini anlattı hem de medeniyet için gerekli bilgileri verdi. Ancak Allah'ımızın tavsiyeleri ile insanların tatbikatları arasında bir uyumsuzluk olduğu görülmektedir. Eğer eğitim sistemimizde Allah'ımızı ve Peygamberimizi öğrenmeyi tavsiye edersek bu, milletimizin ve insanlığın lehine olacaktır.

Yüce yaratıcı olan Allah öyle bir kudreti ilâhiye ki, öyle muazzam ki, onu tam manası ile idrak etmek mümkün değildir. O halde Allah'ımız, kendisine arif olunmasını arzu ettiği için kendisinin açıldığı gönül noktalarını işaret buyurmuştur ki, onlar peygamberler ve velilerdir.

Peygamberler insanlara örnek olarak gönderilmiştir. Allah, peygamberleri ve velileri ile arzu buyurduğu hususiyetlerini dünyada açmış ve anlatmıştır. Her peygamberde ve velide başka başka hususiyetler vardır.

Hüve't Tevfiku'r Refik

ELL HACC HÜSEYİN VEDAD

PEYGAMBERLERDEKİ VELÂYET VELİLERDEKİ NÜBÜVVET

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Kitabımızda peygamberlerdeki velâyet hususiyetine dikkat çekilmiştir. Yani, peygamberlerin “**Rabbi**” ile olan halleri nelerdir? Bu hususlara değinilmiştir. Halbuki halk, peygamberlerin zahir hallerine yani mucizelerine itibar etmiştir. Misal olarak, Nuh peygamberin tufanı, İbrahim peygamberin ateşten kurtulması, Musa peygamberin denizi yarması, Süleyman peygamberin zenginliği, İsa peygamberin hastalara şifa vermesi gibi...

İnsanların itibarı daima kudrete olmuştur. Mucizeleri de peygamberlerin şahsiyetine ait gibi görmüşlerdir. Halbuki mucizeler Allah’a aittir. Mucizeler, Allah’ın peygamber isimleri ile yaptığı kudret tecellileridir. Madem ki peygamber isimleri hakikatte Allah’ın isimleridir, o halde Zatiyyet-i İlâhiye’nin o isimler ile olan hususiyetlerinin de olması lazım gelir ki, bu da velâyettir.

Bu kitapta bugüne kadar dikkat çekilmemiş olan bu konu, yani peygamberlerdeki velâyet hususiyeti incelenmeğe çalışılmıştır. Ancak bu inceleme bütün peygamberleri ve hususiyetlerini kapsama iddiasında değildir. Sadece peygamberlerdeki velâyet hususiyetine misal vermek amaçlıdır.

Misal olarak incelemeye çalıştığımız peygamberler ve onlardaki hususiyetler, Allah'ın sayısını takdir edemeyeceğimiz peygamberler ve onlardaki sayısız hususiyetler içinden ancak birkaç damla mesabesindedir.

Peygamberimiz; **“Benim Allah ile beraber olduğum öyle bir vakit vardır ki, benimle birlikte o vakit içine ne bir mukarreb melek ne de bir mürsel nebi sığar.”** buyurmuştur ki, maneviyatta bu hususiyet **“Lima Allah”** sırrıdır. Yani, Allah ile kulun öyle bir hususiyeti vardır ki, bu hususiyete melekler muttali değildir. O hususiyete nübüvvet ile de dahil olunamaz. O hususiyete **“Velâyet”** ile dahil olunabilir. Efendimizin evliyası da bu sırdan O'nun lütfu ile nasibedar olmuştur.

Kitabımızda velilerdeki nübüvvet hususiyetine de dikkat çekilmiştir. Yani Allah, velileri ile nasıl tatbikat yapmaktadır. Çoğunlukla bunlar halka gizli kalmıştır. Her ne kadar evliyanın kerametleri hikaye edilse de, Allah velilerini gizlemiştir. Zaten halkın onlar hakkındaki bilgisi menkıbelerden öteye geçmemiştir. Evliyadan bir kısmı, halk tarafından tanınmasına rağmen onların hususiyetleri ve Allah'ımızın onlar ile yaptığı tatbikatlar gizli kalmıştır.

Şüphesiz ki son peygamber Hz.Muhammed'dir. Ancak nübüvvet makamı yine Hz.Muhammed (s.a.v) ile

devamdadır. O'nun velileri yine O'ndan yani "**Deryayı Nuru Muhammed**"den görünmüşlerdir. Bu kitapta bugüne kadar dikkat çekilmemiş olan bu konu, yani velilerdeki nübüvvet hususiyeti incelenmeğe çalışılmıştır.

Elbette velâyetin makamları ve hususiyetleri sayılara ve yazılara sığmaz. Kitabımızda, velâyetteki nübüvvet dair öne çıkan bazı hususiyetler ifade edilmeye gayret edilmiştir.

Bugün HÜVE hususiyetinin açılması ile nübüvvetin de velâyetin de hususiyeti açılmıştır. Buna istinaden geçmiş velâyet gönülleri zamanın sonunda zuhur edecek "**Hatem**" noktasındaki HÜVE açılımının idrakindedirler. Geçmiş peygamberler ve veliler bugünün velâyet kalplerinde HÜVE'yi tasdik etmektedirler.

Bu kitap, peygamberlerdeki ve velilerdeki hususiyetlerin manası ile ilgili bir çalışmadır. Allah'ın bütün peygamberlerinde ve velilerinde başka başka arzuları vardır. Bu arzular nelerdir? Bu tatbikatlardaki hedef nedir? Bu sorulara bir cevap olmak üzere **El Hacc Hüseyin Vedad** Hazretlerinin sohbetlerinden ve eserlerinden bir derleme yapılmıştır.

Bu kitapta yazılan hususiyetlerin çokluğu belki sizleri şaşırtacaktır. Ancak manevi hususiyetler bu kadarla sınırlı değildir.

Allah'ımızın peygamberlerindeki ve velilerindeki hususiyetleri sonsuzdur. Bu kitap, Allah'ımızın “**el-İnsan**” deryasından bir damladır.

DİN NEDİR?

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Din hayatın meydana gelmesindeki özdür. Başlangıçta Allah'ın insan arzusu vardır. Allah, insan ile meleklerle hitap etti. İnsanın farkı burada meydana çıkmaktadır. Âdem'in meleklerle hitabı ve meleklerin Âdem'e tâbi olması ve secdesi, meleklerin din sahibi olduğunu gösterir. Yani varlıklar, **Âdem'e secde ile din sahibi** oldular.

Âdem'den görünen Allah'tır. O halde Sırr-ı Âdem'e secde ile din sahibi olunmaktadır. Dinin kuruluşu böyle olmuştur. İnsan, Allah'a tâbi ise din sahibidir. Allah'ın zâtiyet-i ilâhiyesinin görüldüğü gönül noktası Sırr-ı Âdem'dir.

Din hayatın esasıdır. Çünkü dünya hayatının varlık sebebi Âdem'dir. Allah'ın, Âdem arzusunun tatbikatı için bir hayatın olması lazımdı. Onun için âlemler yaratıldı. Allah'ın arzuları sonsuz olduğu için nice âlemler ve Âdem'ler yaratıldı. Âdem en mükemmel yaratıldı. Esfelüs safilin olan dünyaya indirildi. Dünya hayatına tamamülü onun vüsatini gösterir. Ancak en yüksek âlemlere yükselme mazhariyeti de vardır. İnsan bu dünya âleminde ancak bir peygamber veya veli ile beraber olursa tahammül gösterebilir. Vüsatı arttırılır. Dünya imtihanlarından kolaylıkla geçebilir.

Bugün dünyada din var, din olduğu için de hayat var; ama dini anlamada farklılıklar var. Herkes aynı anlayışta olsaydı monoton olurdu. Bu, Allah'ın nâmütenahiliğini gösterir. Her insan dini, Allah'ın kendisine lütfettiği nispette idrak eder. Burada bir konu daha var. Eğer kendi aklınızla gidiyorsanız hakikate ulaşamazsınız. Allah'ın yakınlık lütfettiği bir gönle mülâki olmalı ki, Allah'ın yaratma maksadına uygun bir kul olalım. Bu da Allah'ın bir tatbikat arzusudur.

Maneviyatı her insan kendi makamına göre idrak eder ki, o idrak ettiği onun dinidir. Daha ileri anlayış için yakınlık bulmuş bir gönül gereklidir. Çünkü Kur'an'da **“Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?”** (Zümer/9) Buyrulur.

İslâm anlayışında kelime-i şehâdet getiren Müslüman'dır. Hata işler mi işler. Hatasız kul yoktur. Çünkü her şey zıddı ile bilinir. Sevap, günah ile bilinir. Bunun manası günah işleyelim demek değildir.

Allah, terakki için kuluna hata yaptırır, çünkü kendisine teveccüh edilmesini arzu buyurur. Karşılaşılan her zorluk ve terslikte Hakk'a iltica edilir. O'nu zikretmek ve O'na iltica etmek terakki etmeye ve en güzel bir kul olmaya sebeptir.

Dünyada kemalat bulmuş olanların ilâhi âlemde

çok daha ileri performans göstereceği muhakkaktır. İşte dinin asıl hakikati bu olsa gerekir. Bu idrake gelebilmek fikrî ve ruhî tatbikat istediği için dünya yaşamında dini tatbikatlar yapıyoruz. İbadetler bunun içindir. Din, bu manevî dinamizmi sağlamaktadır.

ALLAH DİNİ

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

"Allah dininden başkasını mı arıyorlar? Oysa ki, semavatta ve arzda ne varsa, hepsi ister istemez HU'ya teslim olmuş, hep döndürölüp HU'ya götürölüyorlar. De ki: "Allah'a, bize indirilene, İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a ve torunlarına indirilene, Musa'ya, İsa'ya ve peygamberlere Rablerinden verilenlere inandık. Onların arasında hiçbir fark gözetmeyiz, biz HU'ya teslim olmuşlarız. Her kim İslâm'dan başka bir din ararsa asla kabul edilmez ve İslâm'dan başka din arayan ahirette hüsrana uğrayanlardan olur." (Âl-i İmran/ 83-84-85)

Aslında ilk günden, yani Hz.Âdem'den beri Allah'ın dini birdir. Ancak dini Allah'a göre değil, taraf-tarlık anlayışı içinde peygamberlere göre yorumluyorlar. Hâlbuki peygamberler Allah'ın bir olan dinini bildirmişlerdir. Gerçek din birliği Allah'ın bir dininde birleşmek demektir. Çünkü ayette bütün risalet noktalarındaki ilâhî sırrın HÜVE olduğu beyan ediliyor.

Peygamberler Allah'ın tevhidinde birleşmişlerdir.

İlâhi Kudret'e yani Hüve'ye imanın tam olması lazımdır. Her peygamber kendi zamanlarına olan hitaplarında, Allah dininde nasıl terakki edileceğini insanlara bildirmişlerdir.

Rabbimiz; “**Sonunda bana döneceksiniz**” buyurur. Bunun için insanlara peygamberler ve veliler gönderilmiştir. İnsanın manevi yolculuğunun rehberleri Hakkı bulmuş gönüller olmalıdır. İnsanlar ise kendilerinin daha ileri düşündüklerini sanarak peygamberleri ve velileri reddediyorlar. Allah'ın şartlarını bırakıp kendi şartlarını ortaya koyuyorlar. İnsanların şartları ile Allah'a ulaşılması mümkün değildir.

En ileri olan insanın da Allah tarafından yaratıldığı düşünülürse, insan Allah'ı tanıdığı nispette medenî olur.

DİN BİRDİR

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

"Ve her ümmet için bir (ibadet yeri) kıldık ki kurbanlık hayvanlardan kendilerini rızıklandırdıklarımız üzerine Allah ismini zikretsinler. Artık ilâhınız İlâh-ı Vâhiddir (Bir ilâhtır). (o halde) "HU"ya teslim olun. İtaat eden alçak gönüllü kimseleri müjdele." (Hac/34)

Ayette '**Bir İlâh**' olduğu buyrulmuştur. İbadet usul ve meşrepleri farklı olabilir. Ancak Allah bilgisinde birleşen farklı topluluklar '**Bir Din**'dedirler. Yani her peygamber ile ümmetlerine lütfedilen muhtelif ibadet usulleri olabilir. Ancak bu ibadet usullerinin ve merasimlerinin farklı olması da Allah'ın bir arzusudur. Esasta hedef her peygamberin hedefi ümmetleri için doğru bir iman sahibi olmalarını sağlamaktır: İlâh-ı Vâhid'e ibadet etmek ve **HU** noktasına itaat etmek. Nihayet Sevgili Peygamberimiz ile Allah dini kemale ermiş ve ismi "**İslâm**" olarak belirlenmiştir.

Din, sıfat mertebesinde değerlendirilirse farklı din ve inançlar ortaya çıkar. Din, zatiyet mertebesinde değerlendirilirse tek bir dinde cem olunur.

Allah'ın dini ve ilmi, para ile değerlendirmeye kalkıldığında menfaatler insanların nefsi duyguları üzerinde ağırlık gösterir. Bu da, Allah'ın dininin yanlış anlaşılmasına sebep olur ki, bu da günümüzde açıkça görülmektedir.

Dini, menfaat karşılığında değerlendirenlerin, dini hakiki manada değerlendiren ve menfaat gözetmeksizin yürüten velâyet makamına itirazları olduğu tarih boyunca görülmüştür.

Âlemlerin aşk ile yaratıldığı bilindiğine göre Allah aşkının maddesel bir karşılığı olabilir mi? Kişi her an O'nun aşkının içinde olduğunun idrakinde olmalıdır.

Bütün peygamberler Allah'ı anlatmışlardır. Hz.Muhammed ile her peygamberin hususiyetleri Kur'an'da bildirilmiştir. Bu, Allah Din'inin "**bir**" olduğunu gösterir.

Peygamberler din ismi söylemediler. Hz.Muhammed ile din tamamlanınca "**İslâm**" ismi buyruldu. Artık Allah Din'i kemale ermiş ve tamamlanmıştır.

Geçmiş peygamberlerin sözlerini ayrı ayrı dinler şeklinde değerlendirmek bu hakikate aykırıdır. Her peygamberin kendi zamanında kendi kavmine bildirdikleri doğrudur.

Kur'an'da, geçmiş peygamberler ve onlara tâbi inananlar için “**müslümanlar**” kelimesi ile isimlendirildiğine göre, bütün peygamberlerin ve onlara tâbi olanların bir dinde olduğu anlaşılmaktadır.

İnsanlar “**benim dinim senin dinin**” diyerek dini kendilerine göre tarif etmişlerdir. Dini Allah'a has kılarak konuşmak lazımdır.

Rabbimiz peygamberlerinde yapmış olduğu ilâhi tatbikatı anlatmak suretiyle insanların terakki etmelerini arzu buyurmuştur. Kıssalardaki olaylar insanların Allah-kul tertibinde nasıl hareket etmeleri gerektiğini öğretmek içindir.

Her peygamber bir meşrebi temsil ettiğine göre insanlar peygamber kıssalarında kendi meşreblerine de tekabül eden terakkiyi bulurlar. Ve son olarak Hz. Peygamberimiz'de bütün meşreblerin cem edilmesi ile arzu edilen terakki tamama ermiş yani din tamamlanmış olmaktadır.

HÜVE'den görünen gönüller "**bir dini**" anlatır. Her yeni gelen peygamber ve veli, Allah'ın o zamandaki arzusuna uygun olarak bilgi verir. Ancak bu bilgiler farklı dinler olarak değil de, Allah'ın bir dininin o zamana hitap eden açıklamaları şeklinde anlaşılmalıdır.

EL-İNSAN

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

İnsan, Allah'ın bir arzusunun ve enerjisinin varlık olarak görünmesidir. Ruh, Allah'tan bir emirdir. İnsan varlığında Allah'ın verdiği hasletleri âlemler olarak yaşıyoruz. Tâ ki, tekrar Allah'a dönünceye kadar...

Allah, Âdem'i kendi suretinde yarattı. Suret denince cismaniyet düşünülüyor. Fakat Allah'ın, insana diğer varlıkların fevkinde olarak ilim, irfan, idrak, makam vermesi suret kelimesi ile işaret buyrulmuştur.

Hüve, bütün varlıkları teşkilatlandırıp yaratmıştır. "**Muhakkak ki ben 'Arz'da bir halife kılacağım**,"(Bakara/30) arzusundaki "**el-İnsan**"ı teşkilatlandıran Hüve'dir. Böylece bütün insanlar Allah'a tâbi olmuş olur.

Allah'ımız yaratmış olduğu "**insan**" varlığında '**Velâyet**', '**Nübüvvet**' ve '**Risalet**'ini açmıştır. Hiçbir varlık bu teklifi vüs'ati yetmeyeceğinden kabul etmemiş sadece insan varlığı bunu yüklenmiştir. Bu, insan varlığının hususiyetini göstermektedir. İnsan özel bir arzu ile yaratılmış bir varlıktır. Allah bütün varlıkları insana nazire olarak yarattı. Esas olan insandır. Dünya, Âdem'den sonra dünya oldu.

Rabbimiz bir insan varlığı yaratmış onda velâyeti-ni açmayı murat eylemiş ve açmıştır. Hz. Âdem'den son peygamber olan Hz. Muhammed'e (s.a.v) kadar bunu anlatmış, Sevgili Efendimiz'den sonra velileri ile bu arzusunu ikmal etmiştir.

Velâyet, Allah'ın bu dünya için arzu buyurduğu noktada hitam bulduktan sonra ilâhî âlemde de devam edecektir. Allah'ımızın arzuları sonsuzdur.

Allah'ın arş, kürsî, levh, nefis mertebeleri.. gibi nice sonsuz âlemleri var. Bunların menşei nedir? Bu âlemler mi insanı yarattı yoksa âlemler insan için mi yaratıldı?

Allah, insan arzusunun neticesi olarak âlemleri yaratmış ve hepsini insanın emrine vermiştir. O halde esas olarak insanı düşünmek icap etmektedir. Âlemlerin insan varlığından önce yaratılması önemli değildir. Önemli olan âlemlerin insan için yaratılmasıdır.

İnsan varlığında diğer bütün varlıklardaki hasletlerden mevcuttur. İnsanda her varlığı idrak edecek vasıflar vardır. Ancak diğer varlıkların insanı idrak etmesi mümkün değildir.

Allah insandaki tatbikatında; **“Ben gizli bir hazine idim, irfan olunmayı sevdim ve bu âlemleri**

yarattım.” buyurmuştur. Bu, Allah'ın arzusudur. Yani, **'Ben bir insan yaratacağım ve onda Bendeki hâsletler olsun'** arzusudur.

Allah, arzu ettiği kendi hasletlerini insan varlığına lütfetti. Ancak dünya hayatında bu hasletlerin bir kısmını idrak edebiliyoruz. Ahiret yurdunda ise daha bilmediğimiz nice hasletlerin idrakine geleceğiz. Çünkü Allah'ın arzu ve hasletleri sonsuzdur.

Bugün HÜVE hususiyetinin açılması ile maddi ve manevi terakki ve kemalatta asıl olanın insan olduğu tamamen belli olmuştur. Biz maddeden insana gelmiyoruz, bilakis insana göre maddeyi değerlendiriyoruz. Allah'ı varlıklara göre düşünmüyoruz, bilakis varlıkları Allah'a göre değerlendiriyoruz.

Allah'ın insandaki tecelliyatının hususiyeti olarak insanı esas almak gerekir. Meleklerin Âdem'e secdesi Hüve'nin Âdem'deki tecelliyatını ikrar ve tasdik etmek manasını taşımaktadır. Kur'an'ın vermek istediği mesaj budur.

"**HU**" noktası yani Allah'ın görüldüğü nokta, Kur'an'da çeşitli şekillerde anlatılmıştır. "**el-İnsan**"a iman edilsin diye meleklerin Hz. Âdem'e secdesi örnek olarak gösterilmiştir. İşte, Âdem suretinde görünen ve Âdem hususiyetinin vasfını kendinde toplamış olan **HÜVE/ HU**'ya imanı Allah'ımız arzu buyurmaktadır.

Allah'ımız; "**el-İnsan'ı idrak ediniz,**" buyurmaktadır. Halk ise, "**Biz el-İnsan'ı değil Allah'ı tanırız,**" der. Oysa halkın anlayışı mevhum (vehmedilmiş) bir anlayıştır.

Allah'ı tanıyoruz diyenler el-İnsan'ı tanımadan Allah'ı nasıl tanıyacaktırlar? Çünkü Kur'an'da "**el-İnsan**"ı (Sırr-ı Âdem/Risalet Noktası) kabul etmeyenler kâfir olarak tanımlanıyorlar. Kafirlik, "**el-İnsan**"a yani Âdem sırrına itiraz etmekten kaynaklanıyor. **Kâfir**, kelime anlamı olarak "**örten**" demektir. Yani, Allah'ın insandan görüldüğü gerçeğini örten manasındadır.

Dünyayı ve yedi semayı düşününce, onlara nazire olarak yaratılan ve asliyyetin insan olduğu hakikati karşısında halkın iddiasının geçerli olmadığı belli oluyor.

Yaratılmış bütün varlıklar, bütün âlemler hepsi bir derya içinde yüzmektedirler. Bugünkü lisan ile "**boyut**" olarak da düşünülebilir.

Bu boyutun fevkinde ise, **ÂLEM-İ A'MÂ** yani zât âleminden bahsedilmiştir. Hangi varlık için, bütün bu varlık âlemlerinden yani isimler âlemlerinden geçerek **ÂLEM-İ A'MÂ**'ya yükselebileme imkânı vardır? Ancak insan için lütfedilmiştir. O halde Allah, insana çok büyük ihsanlarda bulunmuştur. İnsanda hususiyetini açmıştır. Allah'ın insana "**Ledün**"den lütfetmesi, yani **ÂLEM-İ A'MÂ**'dan lütfetmesi vardır.

"Ey insan, kerem sahibi Rabbine karşı seni aldatıp-mağrur eden nedir?" (İnfitar/6)

VACİBUL VÜCÛD

Vacibul Vücûd ifadesi ehl-i zahir tarafından Allah'ın zaruri varlığı olarak ifade edilmiştir. Ancak Allah için vücûd yahut varlık ve benzeri kelimelerle bir tarif yapmak mümkün olmasa gerekir.

Sevgili Efendimiz; **"Allah'ı en çok bileniniz benim"** buyurmakla birlikte; **"Yâ Rabbi kühü hakikatini hakkıyla bilemedik"** ilticasında bulunmuştur. Yi-ne Kur'an'da **"Allah'ı hakkıyla takdir edemediler"** (Hacc/74) buyrulmuştur. Çünkü insanlar kendi varlıklarını Allah'a nispet ederek tarifler yapmaya kalkmışlardır.

Allah'ın, Âdem'i yaratmasında, bu arzunun suret ve cisim olarak belirmesi vardır. Allah o sureti seçti ve Musavvir'indeki insan vasfını Âdem'de tecelli ettirdi. Allah'ın arzusu böyle bir insandır. **Vacibul Vücûd**, Allah'ın arzu ettiği vücûd olsa gerekir ki, o varlık insan varlığıdır. Çünkü âlemler insan için yaratıldı. Yeryüzü insan için hazırlandı. Tekmil varlıklar insana secde etti; her şey insanın emrine verildi; Âlemler insan için hazırlandı; Kur'an insana indi; Kur'an insan ile öğrenildi; kıyamet de insan varlığının dejenere olmasıyla kopacaktır. Olması zaruri (vacip) olan varlık insandır. Olması zaruri (vacip)

olan vücud insandır. O halde Vacibul Vücûd, insan varlığı olsa gerektir.

(Bu konu hakkındaki daha geniş bilgi için VAHDET-İ VÜCUD kitabımız. Web sitemiz <http://huvalahu.com>)

PEYGAMBERLERDEKİ VELÂYET HUSUSİYETİ

Allah'ın peygamberlerindeki velâyet hususiyeti nedir? Risalet noktaları olan peygamberler ve veliler

Allah'ın hidayet ettiği, HÜVE'den görünen gönüllerdir. Peygamberler, Allah'ın sonsuz arzularını yani kendilerinde zuhur eden isimleri ifade etmektedirler. Her peygamberdeki Hüve'nin arzuları, o peygamberdeki velâyet hususiyetidir. Peygamberlerin kendilerindeki bu hususiyetleri halka intikal ettirmeleri de onlardaki nübüvvet hususiyetidir.

Umumi olarak halkın peygamber telakkisinin '*gökte bir Allah var, yerde de Allah'tan ayrı bir peygamber var*' şeklinde olduğu görülmektedir.

Bu düşünce peygamberliğin Allah'tan ayrı olarak değerlendirildiğini gösterir. Allah'ın, peygamberlerinde bizzat görüldüğünün idrakine gelinmesi icap eder. Aksi halde ilâhî tevhid idrak edilemez.

PEYGAMBERLERDEKİ RABB HUSUSİYETİ “HÜVE”

Hüve, peygamberlerdeki “**Rabb**” hususiyetidir. Hüve isim değildir. Hüve, peygamberlerdeki “**velâyeti**” işaret eden bir zamir olarak ifade edilmektedir. Eğer Hüve zamiri Allah’ın bir ismi olarak kabul edilirse peygamberlerin mabud (tanrı) gibi algılanmasına sebep olur. Peygamberler kendi isimlerini kul ismi olarak halka tanıtmışlardır. Onlardaki Rabb hususiyeti ise Hüve’dir. Yani kendilerindeki Hüve tecellisini kulluk isimleri ile mahfiyette tutmuşlardır. Peygamberlerdeki Rabb hususiyetini yani Hüve’yi tam olarak bilmek mümkün değildir. Kur’an’da, peygamberlerde ve velilerde tecelli eden, tam olarak bilinmesi asla mümkün olmayan ilâhî kudretin tecelliyatı zatiyyesi Hüve zamiri ile işaret buyrulmuştur.

"İşte onlar, Allah'ın hidayet ettiği (kimselerdir). Sen de HU'ya uy. De ki: Ben HU'ya karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. HÜVE âlemler için bir zikirdir" (En’âm/90)

Her peygamber HÜVE'nin açıldığı ve görüldüğü gönül noktasıdır. Onlardaki tecelli, HÜVE'nin tecellisidir. Mesela Hz.Musa'nın kavmi pek çok defa günah işlediler. İsyan ettiler. Altın bir buzağı yapıp ona taptılar. Her seferinde Hz.Musa onları affettirdi. Çünkü Hz.Musa, HÜVE noktası idi. Onun arzusu daima meriyette idi. Ne zaman

ki Hz.Musa, iflah olmaz kavminden ayrıldı, artık kavmi, Allah ismine hesap vermek durumunda kaldı.

Kur'an'da buyruldu ki; “**Sen (Hz.Muhammed (s.a.v) içlerinde iken Allah, onlara (ümmetine) azab edecek değildir**” (Enfal/33)

Bu ayet, Peygamberimizdeki HÜVE hususiyetini işaret eder. Peygamberimiz HÜVE noktasıdır. HÜVE'nin duası varken Allah ismi azap etmiyor. HÜVE'nin ilticası geçerli oluyor.

Bütün peygamberler Allah'ın tevhidinde birleşmişlerdir. Her peygamber ile Allah'ımız zaman içinde nasıl terakki edilmesi lazım geldiğini açmıştır. Her peygamber ile tatbikatta değişiklikler olabilir. Asıl, imanda değişen yoktur. Yani, ilâhî kudret olan HÜVE'ye imanın tam olması lazımdır. Arzu edilen tam imanın nasıl olması lazım geldiği de Allah'ın her peygamberi ile anlatılmış ve Hz.Muhammed ile kemale ermiştir.

Kur'an'da pek çok ayette geçmiş peygamberlerin kıssaları beyan edilirken, '**Senin Rabbin Hüve**' buyruluyor.

Hız.Muhammed'in Rabbi Hüve'dir. Bu, hem Hz. Muhammed (s.a.v) 'in asliyyetinin Hüve olduğunu, hem de bütün peygamberlerdeki hususiyetin Hüve'ye ait olduğunu göstermektedir.

Hz. Muhammed'den (s.a.v) sonra Zamanın İmam-ları olan veliler de bu sırdan hissementtir.

Kur'an'daki HÜVE, sıfata işaret eden bir kelime değildir. HÜVE, hiçbir sıfat ile kayıtlanmayan, ancak kudret-i zatiyye-i ilâhiyeyi yani Hakk'ın kendisini işaret eden bir zamirdir. HÜVE nedir? denirse, "**O kendini bildiği ve bildirdiği gibi**"dir.

Hz. Muhammed'in, (s.a.v) "**Ey Rabbim! Seni öv-meye gücüm yetmiyor; Sen kendini övdüğün gibi-sin.**" buyurmasında bu mana mevcuttur.

(Bu konu hakkındaki daha geniş bilgi için bakınız EL HÜVE ve DERYAYI NURU MUHAMMED kitaplarımız. Web sitemiz <http://huvallahu.com>)

PEYGAMBER-ÜMMET İLİŞKİSİ

Peygamberler insanlara yardım eden gönüllerdir. Aynı zaman zarfında birçok peygamber olabilir. Ancak Allah'ın vazifelendirdiği bir peygamber Zamanın Sahibi olarak görev yapar. Zamanın Sahibi makamındaki peygamber çok daha geniş kapsamlı yetkilere sahiptir. Bu tertip velâyette de böyledir.

Allah'ımız Kur'an'da pek çok yerde peygamberleri bizzat kendisinin tayin ettiğini bildirdiği halde insanlar

peygamberleri dünyevî bir kişilik olarak değerlendirmektedir. Hâlbuki peygamberlerin ruhî kimliği Allah'a aittir.

Peygamberleri kabul veya itiraz vakidir. Halk bu ikisi arasındadır. Kabul veya red hali. Buradaki mana nedir? Kabul ve reddin olması müsbetin menfi ile belli olması sebebiyledir. İtiraz hali, kabul ve tasdik halinin bir gereğidir. Hatta, “**her Musa'nın bir firavunu vardır**” sözü bu hakikate işaret eder.

Peygamberler halka hem dünyevi hem uhrevi önderler oldular. Uygarlığın bir ifadesi olarak dünya için de tariflerde bulundular. Peygamberlerin lütfettiği bilgilerle toplumlar daha çabuk terakki etmişlerdir. Teknoloji, peygamberlerle -mesela *Davud peygambere demirin yumuşatılması ile zırh yapımının öğretildiği gibi*- daha ileri şekilde tecelli etti. Ayrıca peygamberler ahlâk ve hukuk kavramının da mümessilleridir.

Peygamberler insanların manevi ve maddi terakki-si için her türlü bilgi ve kolaylığı göstermişlerdir. Bunu yaparlarken de Allah'ın yaratmış olduğu varlıkların makam ve hususiyetlerine göre davranmışlardır.

Peygamberlerin hepsi kendi zamanlarında çok ileri ilim ve bilgi verdiler. O halde peygamberlerin yaşanan medeniyetin çok ilerisinde oldukları görülmektedir.

Din mi ileri medeniyet mi ileri tartişması vardır. Allah'ın nizamı insanı niçin geri bıraksın. Dünya bir maksat için yaratılmıştır. Allah, dünyada daima terakkiyi arzu etmiş ve bu arzusunu peygamberleri ile desteklemiştir. Daima insanların ileri gitmesi için uyarıcılar göndermiştir. Dünyanın terakkisi insanın yönlendirmesi ile değildir. Allah her zamanda lütfettiği ilim ile insanları terakki ettirmiştir.

Her peygamber daima daha ileriye işaret buyurduğu halde, insanlar kendi akıllarına göre davranmışlardır. İnsanların o kadar ileri bir bilgisi yok ki, o kadar ileri bir bilgiye sahip olsalardı o zaman bu teknoloji niye daha önce olmadı. Teknoloji Allah'ın verdiği ilham iledir.

İnsan varlığı maneviyatta ne kadar terakki edecektir? Allah kavramının şuurlandırılması her peygamber ile terakki etti. Hz. Muhammed (s.a.v) ile bu şuurlandırma tamamlandı. Peygamberimiz son peygamber olduğu için manevi terakkide varılacak en yüksek nokta olan Kur'an'ın, her zamanın insanı ile olan açılımlarını bugün de Hatmül Velâyet noktasından idrak ediyoruz.

Her Peygamber'den sonra insanlar dini ve dünyayı yozlaştırmışlardır. Allah, yeni bir peygamber yollayarak hayatı yenilemiştir. Hz. Muhammed (s.a.v) ile son olarak insanları ileri teknolojiye taşıyacak çok ileri ilim ve bilgi verilmiştir. Hz. Muhammed'in (s.a.v) bugünkü

teknolojik gelişimi işaret eden hadislerine dikkat çekmek isteriz.

Velâyet de peygamberlerde olduğu gibi zamanın ilerisindedir. Hz.Mevlâna'nın; **“bir zerreyi keserseniz ortada bir güneş etrafında dönen seyyareler görürsünüz”** buyurarak atomu işaret etmesi, Hz. Süreyya'nın; **“tabiatta bir enerji görüyorum, inşaallah insanlar kötüye kullanmazlar”** buyurarak nükleer enerjiyi işaret etmesi gibi.

Velâyet tarafından kerametler buyrulduğu vakidir. Geçmişteki evliyaya lütfedilen tayy-i mekan ve tayy-i zaman kerametlerinin benzerleri bugün teknoloji ile bütün insanlara lütfedilmektedir.

Zaman ile ilgili olarak Kuran'da, bugün idrak edilen izafiyet teorisi tarif edilmektedir. Zamanımızdaki pek çok teknolojik gelişmelerin peygamberler ve Kur'an tarafından işaret buyrulduğu nazar-ı dikkate alınırsa daha geniş bir idrakin ve kesin bir imanın göstergesi olsa gerekir.

Nitekim araştırıldığında görülecektir ki, İslâm'ın ilk devirlerinde İslâm bilginleri matematikten kimyaya kadar pek çok konuda icatlarda ve keşiflerde bulunmuşlardır.

Buna bir örnek verilmek istenirse ünlü hekim İbni Sina'nın "**El-Kanun fi't-Tıb**" adlı eseri Avrupa üniversitelerinde 600 sene tıp kitabı olarak okutulmuştur.

(Bu konuda "**Hidayet-i İlmiyye**" adlı kitabımızda daha geniş malumat vardır.)

"**Dünya**" ismi, Allah'ın kendisinden kendisine yaratması olduğu, varlıkları temaşa ederken o arzu ve nizamın içinde yürümenin bir ismi olsa gerekir.

Şüphesiz ki insanın yetişmesi ve terakki etmesi gerekmektedir. Bir nebze rızıklanmak için dünyaya gönderilen insan varlığındaki amaç, ruhen terakki etmesi ve kemale ermesi içindir. Yoksa maddi anlamda rızık zaten her varlığa verilmiştir.

Her peygamber ile insanların hem maddi hem de manevi terakkisi sağlanmış olmaktadır. Manevi olarak ileri terakki etmiş ve kemale ermiş olan insanların durumu, dünya yaşamının nihayete ermesinden sonra ne olacaktır? Bilinen tertibin fevkinde, Allah'ın tatbikata koyacağı yeni arzularına uygun olarak vazifeler verileceği umulur.

Nitekim Kur'an'da;

"Mutlu olanlar ise, Cennet'tedirler; se-

mavat ve arz durdukça orada temelli kalıcılardır; ancak Rabbin dilemesi müstesna...” (*Hud/ 108*) buyrulmuştuur.

HER PEYGAMBER ÖNCE VELİ SONRA NEBİDİR

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Allah, Âdem ismi ile kendini takdim etti. Melekler O'na secde ettiler. Hakikatte bu secde, Allah'ın kendisinden kendisinedir. Allah'ın Âdem arzusu velâyettir. Velâyet, Allah için hiçbir leke olmadan, hiçbir şekil düşünmeden tam ve kesin imandır.

Âdem, ilk yaratıldığı zaman daha peygamber değildi. Âdem'in Allah ile ilâhi sohbeti oldu. O sohbet velâyettir. Daha sonra Âdem meleklere isimlerini haber verdi. Haber vermek nübüvvettir.

Peygamberlerin hepsi Hakk ile beraberdir. Allah onları velâyetiyle yetiştiriyor sonra nübüvvet açılıyor. Peygamberler ilmi Allah'tan alır. Allah'tan alması velâyet, halka vermesi nübüvvettir. Nübüvvet velâyetten ayrılmaz. Tatbikatlar yani Kur'an'daki kıssalar bunun bir anlatımıdır.

Nübüvvet, Allah'ımızın ilâhi kemalatını insanlara intikal ettirmesidir. Bütün insanların, Allah'ımızın bu ilâhi kemalatını bilmesi sırrı nübüvvettir. Diğer bir deyişle, Efendimizin ve O'nun nurundan meydana gelmiş olan bütün peygamberlerin, ilâhi emirleri zamanlarının insanlarına yaymaları "**Nübüvvet**"tir.

Allah'ımız, velâyeti ile kullarına yakınlık verir. Velâyet sırrından hissement olanlar, "**Allah'ın Evliya'sına korku yoktur, onlar mahzun olmayacaklardır**" (Yunus/62) ayetinden hissement olurlar.

Allah'ımız peygamberlerine ve evliyasına, kendilerine vermiş olduğu yakınlık ile ilâhi ilmini indirir, bu hal velâyettir.

Allah'ımız arzu ettiği veli kuluna, yine arzu ederek onun kalbine indirmiş olduğu ilham ve beyanı açmasını ve insanlara bildirmesini buyurur. Bu hal o velinin nübüvvetten hissement olmasıdır.

Velâyet Allah'ı, şeksiz şüphesiz fikir yürütmeden kabul ve ikrardır. Bu arzu hatimdir. Hatim, tamamen bilinmesi anlamındadır. Allah'ın arzusunun bilinmesi Hz. Muhammed (s.a.v) ileidir. Peygamberimiz hiç birşeyi Allah'a eş koşmadı, Allah'a hiçbir kayıt koymadı. "**Ya Rabbi, Sen kendini sena ettiğin gibisin,**" ilticasında bulundu.

Peygamberimizin; "**Rabbimle öyle bir yakınlık vaktim var ki, buna ne bir mukarreb melek ne de bir mürsel nebi ulaşamaz**" hadis-i şerifi kendisindeki velâyet hususiyetini işaret etmektedir. "**Lima Allah**" sırrı olarak isimlendirilen bu hususiyet, Peygamberimizin evliyasında da Peygamberimize muzaf olarak zuhur etmiştir.

Miraç, Peygamberimizde vuku bulmuştur. Her peygamber önce veli sonra nebidir. Bütün peygamberler Allah'tan aldıkları ilmi insanlara intikal ettirmiştir. Allah, peygamberleri ile büyük mucizeler yaratmıştır. O mucizelerle hem peygamberlerini hem de insanları yetiştirmiştir. Kur'an'daki peygamber kıssalarının özü; **“bir gö-nüle bağlanıp onunla yürümektir.”**

İbrahim peygambere kuş mucizesini vermiştir: İbrahim peygamber kuşları kesti, sonra onları çağırdı, uçarak ona geldiler. Rabbim buyurdu ki; **“Ben ol derim, olur,”** Bu, İbrahim peygamber zamanı için inanılması zor bir konudur. Bugün ise teknoloji Cern'de yaratılışı araştırıyor.

Allah'ı sonsuz bir enerji olarak idrak etmeye çalışıyoruz. Allah kendisinde olan enerjiyi istediği şekle tahvil edebiliyor. Cern'de araştırma yapıyorlar. Enerjiden nasıl madde olduğunu anlamaya çalışıyorlar.

Feza boşluk değildir, şimdi fezanın boşluk olmadığı meydana çıkmıştır. Allah **“Kün”** buyurdu, oldu. Teknoloji ise büyük bir patlama (The Big Bang) oldu diyor. Cern'de **“The Big Bang”** deneyini yapmaya çalışıyorlar.

Hızlı İbrahim'i ateşe attılar. Allah, ateş mucizesini gösterdi. Ateş, Hz. İbrahim'i yakmadı. O zamanda halkın rağbeti böyle idi.

Hz. Musa devrinde, zamanın icabı halk kuvvete tapıyordu. Kuvvet gösterilmesi lâzımdı. Hz. Muhammed (s.a.v) geldi artık bu kuvvet göstermeleri küsufa uğradı. Geçmiş zamanın iman anlayışı konusunda insanlar kuvvete tapıyordu ama bugün ilim galiptir.

Hz. Süleyman'ın veziri Asaf bin Berhiya, Saba (Yemen) Melikesi Belkıs'ın tahtını düşündü, düşüncesi enerjiyi maddeye tahvil etti.

Belkıs'ın tahtı bir göz açıp kapama zamanından önce Hz.Süleyman'ın huzuruna geldi. Son zamanda düşünce kuvveti ile birtakım gelişmeler de olması umulur.

Miraç olayı Allah'ın arzu buyurduğu her şekilde meydana gelir. Bir misal olarak zamanı durdurur. Hz.Muhammed'e âlemleri temâşa ettirir. Sonra zaman devam eder. Allah'a göre her şey kolaydır.

Peygamberimizden sonra zuhur eden velâyet, Peygamberimizin koymuş olduğu nübüvvet düsturuna göre hareket etmiştir. Peygamberimizin evliyası, Hz.Muhammed'in (s.a.v) buyurmuş olduğu nübüvvet çerçevesinde mütalaa edilirler. Onlarda nübüvvet sırdadır, velâyet aşikârdır.

Allah'a yakınlık bulmanın ölçüsü nedir? Nübüvvet mi efdaldır, Velâyet mi efdaldır demek ayırmaktır.

Velâyet, Hakk ile beraber olmaktır. Nübüvvet ise velâyetin halka bakan yüzüdür.

RESUL-NEBİ-VELİ-MUHADDES

Bu isimlerin anlamları hakkında tartışmalar vardır. Ne tuhaftır ki nübüvvet ve velâyet tartışmaları peygamber veya veli olmayanlar tarafından yapılmaktadır. Allah'ın bu isimlerle gönderdiği gönüller vardır. Allah kullarında arzu ettiği isimlerle görünüyor. '**Veli**' arzu buyurdu ise veli ismiyle görünüyor. '**Nebi**' arzu buyurdu ise nebi ismi ile görünüyor. Bu isimler arasında tefrikat yapmak Allah'ı iltizam eder. Allah hangi isimle arzu buyurduysa öyle görünür.

Eğer Allah bir kulu resul yahut nebi yahut veli yollamışsa hayır denebilir mi? Bu mümkün değildir. Arzu Allah'a aittir. Allah'ımız elçilerini o zamanki insanların makamlarına göre gönderdi. Yani hangi topluluk ne makamda ise o topluluğa uyarı için en uygun isim yollandı. Kimi topluluğa resul, kimine nebi, kimine veli lütfetti Rabbimiz. İnsanlar terakki ettikçe de daha ileri makamlarda elçiler yollandı.

Kitap gönderilmesi, Allah'ın arzu ettiği topluluklara yazılı bir hüküm gönderilmesi anlamındadır. Nebi peygamberdir ama kitabı yok diye tarif edilmiştir. Halbuki nebiler zamanla unutulmuş olan ilâhi kitabı anlattılar.

Bugün ise âlemlere hitap vardır ve **HÜVE** hakikati açılmaktadır. Bu anlatım çok ileri olduğu için **Zât-uz Zât** noktasındaki velâyet tarafından lütfedilmektedir.

Velâyet mertebeleri olarak efâli velâyet, sıfatî velâyet, zatî velâyet bütün varlıklardaki hakikati ifade eder. Zât-uz Zât noktasında ise Allah, “**Hepsi Benim**” buyurur.

Günümüzde dünya insanların bilgi ve teknoloji çok ileridir. Uzaydan bahseden insana çarık tarifi yapılmaz. Bugün Allah yedi kat semavatı lütfediyor. Bugün Zamanın Sahibi'nin sözü âlemlerde geçerli oluyor. O âlemlerde de Hüve açılıyor ama onların lisanında zuhur ediyor. Bunların hepsinin Hüve'ye yani kendisine ait olduğunu anlatıyor.

Zamanın İnsanı nedir? Onun asliyeti Hüve'dir. Kişi olarak düşünmemek lazım, kişilik değerlendirmesinde bu anlayış şaşırıyor. Kişiyi değil, o noktada açılan ilâhi hakikatı; Hüve'yi görmek lazım. Elbette herkesin kimliği ve kişiliği var. Ancak kişilik, Allah'ın insana lütfettiği bir hususiyettir.

Her zamanki terakkide nasıl icap ederse o isimlerle ilim ve irfan lütfedildi. Bugün Zamanın İnsanı ile ve ondaki Hatmül Velâyet tecellisi ile ilim ve irfan lütfediliyor.

Zamanın İnsanının sözü esasta Allah'ın nizamıdır. Zaten veli onu söyleyecek durumda değildir. O, Hakk'ın sözüdür. Allah söyler, o söyler. O da bu sözün kendine ait olmadığını ikrar eder. O nokta, Hakk'ın nizamını koruması için gönderdiği ve vazifelendirdiği gönüldür. Buna itiraz İndi Bari'de ve ilâhi hükümde makbul değildir.

Binaenaleyh ilâhi hususiyeti yani Hüve'yi idrak için, Allah her zamanda bizzat kendisinin görüldüğü, peygamber ve veli isimleri ile vazifelendirilmiş gönüllerle, insanlara ilmini intikal buyurdu. Kur'an'da daha ileri anlayış için mutlaka bir gönül ile mülâkat etmeleri **"ileyhil vesilete"** (O'na varmak için vesile arayınız) (Maide/35) âyeti ile bildirilmiştir.

"Ve Rahman'dan onlara bir "muhtes (ilham) zikir" gelmeye dursun illâ ki HU'dan yüz çevirirler" (Şuara/5)

Muhtes, **"yeni gelen"** anlamında Allah'ın indirdiği ilhamı işaret eder. Muhtes olanlar, Allah'tan ilham alan gönül sahipleridir. Peygamberimiz birçok hadislerinde muhtesunu (muhtes olanları) övmüştür.

Peygamberimizin muhtesunu yani ilham alan **"Zamanın İnsanı"**nı işaret etmesi dinin ruhunu ve mânâsını korumuş ve her zamana adaptasyonu sağlamıştır. Onun için Zamanın İnsanı olan gönüller, Kur'an'ın

özünü ve mânâsını her zamana hitap eder şekilde açıklamışlar, Kur'an hakikatlerini açmışlardır. Misal olarak; Hz.Abdülkadir Geylani, Hz. Mevlana, Hz.Süreyya zamanın sahipleridir. Çünkü onlar Allah'tan aldıkları ilham ve beyan ile İslâm'ın öz ve mânâsını açıklamışlardır.

AYET-HADİS-VAHİY-İLHAM

Peygamberimizin sözlerinin hangisinin Kur'an veya Hadis olduğunu kimsenin değerlendirme yetkisi yoktur. Ancak Peygamberimiz **“bunu Kur'an'a yazın”** buyurdu. Kur'an'a yazdırılan Kur'an oldu. Peygamberimiz *“şu Allah'ın sözüdür bu da benim sözümdür”* buyurmadı, **“Rabbim böyle buyurdu”** şeklinde ifade etmiştir.

Peygamberimizin övdüğü bir şey helâl oldu, sevap oldu. Peygamberimizin sevmediği bir şey de haram oldu, günah oldu. Peygamberimizin görüp de ses çıkarmadığı bir tatbikat mübah oldu. O halde *“şu Kur'an'dır Allah sözüdür şu da Hadis'tir peygamber sözüdür”* demek, böyle bir iddiada bulunmak doğru olmaz.

Allah, Hz.Muhammed (s.a.v) lisanından ve peygamber makamından konuşmaktadır.

Nitekim Necm sûresi 3-4. âyetlerinde,

“(Hz.Muhammed) havadan nutketmez,

Hüve (Hz.Muhammed) (devamlı olarak vahyedilen) bir vahiydir." buyrulmaktadır.

Bu durumda O'nun her söylediğinin, her hareketinin, her duygusunun Allah'ın arzuyu ilâhîsi ile olduğu hakikati ortaya çıkmaktadır.

Ehl-i zahir, "*Peygamberimizden sonra başka kimse vahiy almamıştır*" der. Ancak ehl-i zahir vahyi en ince teferruatına kadar anlatır. Kitaplarında "vahyin geliş yolları" dersi vardır. Hatta vahyin gelişinin hangisinin zor hangisinin kolay olduğuna dair tariflere dahi rastlıyoruz.

Ehl-i zahire göre ayet kelimesinin tarifi Kur'an'da yazılmış buyruklardır. Halbuki Kur'an'da peygamberler de "**âyetler**" olarak zikredilmiştir. Her peygamber ve zamanın İnsan-ı Kâmil'i de Allah'ın bir âyeti olarak değerlendirilse gerekir.

"Şimdi siz, bu hadisi mi küçümsüyorsunuz?" (Vakıa/81)"

Ayette Kur'an için, "**hadis**" kelimesi zikredilmiştir. Yani yüce Allah Kur'an sözü için "**hadis**" buyurmaktadır.

Ve yine Kur'anı Kerim için, "**hadis**" kelimesi ile tarif buyrulan ayetlerin bazıları şöyledir:

"Allah, Hadis'in en güzelini mesâni, müteşâbih bir kitap olarak indirdi. (39/23)

"Bu Hadis'e inanmayanların ardından üzülerək nerdeyse kendini mahvedecek-sin!" (18/6)

"Hadis'i yalanlayanları Bana bırak; Biz onları bilmedikleri yerden yavaş yavaş azaba yaklaştıracamız. (68/44)

"Bu Hadis'e mi şaşırıyorsunuz?"(53/59)

Hadis, Peygamberimizin kendisidir. Peygamberimizin anlattığı Kur'an'ın, hadis kelimesi ile Kur'an'da zikredildiği görülmektedir. Bu da, "*Kur'an başkadır, hadis başkadır*" tutarsızlığına açıklık getiren bir âyettir.

Ehli zahir, Peygamberimizin sözünü, râvi (rivayet eden) zincirine göre değerlendiriyor. Bu düşünce Peygamberimizin sözünü değil de râviyi esas kabul etmek olur ki makbul değildir. O zaman râviyi peygamber gibi değerlendirmek olur. Çünkü her râvi, Peygamberimizin sözlerinden ancak idrak edebildiği kadarını nakledebilir.

Râvi zinciri düşüncesi peygamberimizden sonraki asırlarda çıkmıştır. Bu durumda peygamberimizden asırlar sonra gelmiş kişilerin anlatımları da hadis metnine

karişmiş olabilir. Peygamberimiz bunun olmaması için muhaddesunu yani velâyeti işaret buyurmuştur.

Peygamberimiz, “**muhaddesun**”u yani “**velâyeti**” işaret buyuruyor. Çünkü muhaddesun her zaman içinde hadisleri değerlendirir. Hadislerin o günkü anlayışı var, bugünkü anlayışı var. Ancak hadisteki öz değişmez.

Ehl-i zahir, ilhamı kabul etmiyor. Her zamanda zuhur eden velâyetin sözlerini kabul etmiyor. Peygamber için “*geldi gitti, vahiy bitmiştir*”, diyor. “*Peygamberden sonra herşey beşerîdir*” diyor. O halde ehl-i zahirin din anlayışı da beşerî olmaktadır. Hadis naklinde râvi zincirine inandıklarına göre onlar da gelmiş geçmiş insanlardır yani beşerlerdir.

Velâyet; “**her zamanda Allah'ın lütfettiği ilham noktası vardır**” inancındadır. Çünkü velâyet, Allah'tan ilham ve beyan alır, tatbikatla yürür, hayalen konuşmaz.

"Geceyi gündüze katar ve gündüzü geceye katar ve HÜVE sadırların zâtını alîmdir" (*Hadid/6*)

Gönüllerdeki ilhamları bilici HÜVE'dir. İlham ve beyan O'na aittir. Hiçbir varlık “*aldığım ilham bana ait-*

tir” diyemez. Kulların bütün ilhamlarının HÜVE'nin zâti ile ilgili olduğu ifade edilmektedir.

"Ve bilin ki Allah kişi ile kalbi arasında tahavvül eyler ve muhakkak ki 'HU'ya haşrolunursunuz." (Enfal/24)

İnsandaki tatbikatın Allah'a ait olduğunun idraki-ne varılması icap eder. İlham kalpte zuhur eder ki, "**Sırr-ı Velâyet**"i işaretler. Ayetteki "**tahavvül eyler**" ibaresi Allah'ın insandaki arzusunun tecelliyatını anlatır. Allah, her kulunda, lütfettiği makama göre tecelli eder.

Ayet, Allah'ın insan kalbinde tecelli ettiğini ve konuşucu olduğunu, Allah'ın insanda fiiliyatta olduğunu beyan etmektedir. Allah, insan kalbinde tecelli ediyor. Bu durumda insan ile Allah arasındaki hususiyeti kalp âlemi ifade etmektedir.

**"ALLAH, ÂDEM'İ KENDİ SURETİNDE YARATTI"
HADİS-i ŞERİFİ**

"Allah, Âdem'i kendi suretinde yarattı" hadis-i şerif (Buhari, Müslim)

"Yarattığı her şeyi en güzel (ahsen) yapan ve insanı yaratmaya çamurdan başlayandır. Sonra HU'yu tesviye edip

HU'ya, HU'nun (kendi) ruhundan nefh buyurdu (üfledi). Ve sizin için işitmeyi, görmeleri ve gönülleri yaptı. Pek az şükrediyorsunuz.." (Secde/7-9)

Çamurdan yani en hakir olandan yaratan ve ah-sen (en güzel) yapan sonra HU noktasını tesviye eden, ona kendi ruhundan veren Rabbimiz HÜVE'dir. O halde insanın halden hale geçmesi, Allah'ın sonsuz arzularının tatbikat mahalli olduğuna işarettir. İnsan nesli Allah'ın bu arzusundan dolayı hem manevî hem de maddî olarak sürekli terakki etmiştir. Bu terakki dünya hayatından sonra ahirette de devam edecektir.

Bu hususta İmam Muhammed Bâkır-u'l İlim (a.s.) şöyle buyurmuştur: **“Âdem'in sureti Allah'ın yarattığı bir surettir. Allah Teâlâ bu sureti seçti, muhtelif suretler arasından bunu beğendi ve bunu kendisine isnat etti.”**

Demek ki Allah pek çok suret arasından insan suretini seçti ve beğendi. Neden insanı bütün suretlerden ah-sen (en güzel) olarak seçti?

Sebebi şöyle olsa gerekir: İlâhi kudret, kendisinde mevcut olan rahmetini insanda temâşa etmek için nâmû-tenâhi hissî hususiyetler lütfetti. Kendisinde yani HÜVE'de bulunan hissî hususiyetlerini, güzelliklerini

temâşa etmek için insanı ahsen olarak yarattı. Demek ki kendisindeki hususiyetleri taşıyabilecek bir sûret olarak insan sûretini beğendi ve seçti.

İnsandaki bu duygular müspet veya menfi olabilir. Şüphesiz ki menfi, müsbetin idraki içindir. O halde insan Allah'a iltica ederek bu duygularını kontrol altına almalıdır. Allah'ımız insanlardaki bu duyguların kontrol altına alınması için peygamber ve velilerden rehberler göndermiştir.

Allah'ımız her varlıkla beraberdir. Bütün varlıklar birer isimdir; ancak isim aldıklarından dolayı sıfat olurlar. Âdem'de ise zât olarak tatbikat zuhuru vardır. O'nun için Âdem, “**Allah**” isminin sûretidir. Bu sebeple bütün isimler Âdem ile bildirilmiştir. Yani Âdem varlıklara isimlerini haber vererek onların Allah'ın sıfatları olduğunu bildirmiştir.

ÂDEM PEYGAMBERDEKİ RUH VE NEFİS HUSUSİYETİ

Allah, insanı ruh ve nefis olarak yaratmıştır. O halde insan hakkında müsbet ve menfi olarak değerlendirilme söz konusudur. Âdem'de ruh ve nefis vardır. Nefsin idrakine varması için Allah, Âdem'e nefisini Havva olarak göstermiştir. Havva, Âdem'den ayrı değildir. Havva, Âdem'in nefisini temsil eden bir isimdir.

Nefis, istek ve arzu olarak yaratılmıştır. İnsandaki nefis, Allah'ın en güzel yaratması olarak görülmemiştir. Nefis, enfes olarak değerlendirilmemiştir.

Hep nefsi ezmeyi, hakir ve hor görmeyi esas tutmuşlardır. Böylece güzelliğe ve iyiliğe ulaşılacağını iddia etmişlerdir. Güzel bir kadına hayranlık nefsi bir duygudur ancak esasta nefse olan duygudur. Çünkü kadın varlığı nefsi temsil eder. Nefsin asıl tatmin yeri cennettir. Ancak nefsi, Allah'ın arzu buyurduğu şekilde değerlendirmek gerekir.

Allah'ın ilâhi nizamına itiraz eden her varlık Allah'a hesap vermek mecburiyetindedir. Bu hesap çok, pek çok yakındır. Allah, Âdem'i yarattıktan sonra, nefsi temsil eden nokta olarak Âdem varlığından kadını yarattı. Burada asıl olan Rabbimizdeki hususiyetlerin meydana çıkmasıdır.

Allah'ımız kendindeki hususiyetleri insan varlığında görmek istedi. Ruhu temsil eden Âdem ve nefsi temsil eden kadın varlığını yarattı. Bu durum insan varlığının terakkisi için elzem olan bir tatbikattır. Kur'an'da **“nefisler eşleştirildiğinde”** (Tekvir/7) buyrulduğuna göre erkek ve kadın varlığı Allah'ta cem olacaktır. O halde erkek ve kadın varlığının asliyyet-i ilâhiyesi Hakk'ın kendisidir. Erkek ile kadın, Allah'ın bu tertibinin farkında ve imanında olmalıdır. Kadının kocasına itirazı

Âdem'e itiraz gibidir. Çünkü Allah, kadını Âdem'den halk etti. Onun için ruhu temsil eden Âdem'e uymak, kadının imanının en güzel noktada olduğunu gösterir.

Erkeğin de kendi nefsi mertebesinde olan kadına fena davranması Allah'ın bu tertibine itiraz demektir. Peygamberimizin veda hutbesinde buyurduğu şekliyle kadın, erkeğe Allah'ın bir emanetidir.

Erkek ve kadın isimleri Allah'ımızın musavvirinde arzu buyurduğu en latif isimlerdendir. Allah'ımız erkek ve kadın varlığını en güzel surette görmek istedi. Onun için birbirini seven eşleri Allah takdir eder.

İlk yaratılan insan Âdem'dir. O halde diğer insanları Âdem'e göre değerlendirmek icap eder. Allah'ın hitabı ve muradı Âdem'dir. Bir erkek dünyaya tek başına gelir. Sonra evlenir aile kurar ama ailesi Âdem'e (babaya) tâbidir. Murad olan Âdem'dir. Âdem'in ailesi için harcamaları Allah rızası için olur.

Allah, Âdem'in tövbesini kabul etti. Âdem'in duası ile onun bir parçası olan Havva'nın da hatası bağışlandı. Bir kadının kocasına itirazı halinde, kocası onu Havva olarak kabul ederse, bağışlarsa, af zuhur eder. Ama kabul etmezse kadın yalnız başına kalır. Çünkü Âdem makamı "**Vekâlet Makamı**"dır. Allah'ın açıldığı hususi gönül Âdem'dir.

Burada, Âdem idrakindeki adamdan bahsedilmektedir. İnsanlığından habersiz olanlar muhatap alınmamıştır.

Ruhu temsil eden erkeğin nefsi temsil eden kadına karşı duyduğu muhabbet, ruh ve nefsanîyetin birlikte olmasındaki hikmet, insan varlığının tamama ermesindeki hususiyetlerdendir. Bu, erkek ve kadın birlikteliğinin idrakinin ve kemalatının tam olmasını işaret etmektedir. Peygamberimiz; **“Evlenmek dinin yarısıdır”** buyurmuştur. Bu konuda itiraz makbul olmaz. Ancak bugün insanlar bu idrakten uzak, tamamen cismanîyetin verdiği tatbikata meyletmektedir. O zaman mânâyı hakikat ve ilâhî arzu gölgelenmektedir.

ÂDEM PEYGAMBERDEKİ “HÜVE” SIRRI

Allah'ımız; **“Ben yeryüzünde bir halife kılacağım”** buyurduğunda; **“Biz seni hamd ile tespih ederken kan dökücü birini mi yaratacaksın”** (Bakara/30) diyerek itiraz eden melekler Âdem'i görememişlerdir.

Onların secdesi artık Âdem'i temsil eden Beyt-ül Mamur'a olacaktır. Bu secde melekler için af doğurmuştur, ancak bir daha Âdem'e muttali olamamışlardır.

Âdem'i çamurdan görerek secde etmeyen İblis her varlığın hakikatının Allah olduğunu görememiştir. Ça-

mur da O'ndan, ateş de O'ndan, ruh da O'ndan, her şey O'ndan hâsıdır. Ancak itirazı yapan İblis ise bir daha Âdem'deki sırr-ı hususiye muttali olamamıştır.

Meleklerin itirazı Allah ismine karşı yapılmıştır. Bu sebeple daha sonra af zuhur etmiştir. Ancak daha ileri terakkiden mahrum kalmışlardır.

İblis'in itirazı ise Âdem'e yani HÜVE'ye olduğu için lânetlenmiştir, af zuhur etmemiştir. Burada Rabbimizin Kur'an'da işaret buyurmuş olduğu Hüve'nin hususiyeti ortaya çıkmaktadır.

Hüve, Allah'ın zâtîyet-i ilâhîyesidir. O'nu, her şeyden tenzih ederek zikretmiş olduğumuz hususiyet-i ilâhiyedir. Hüve'yi bizlere açan ve anlatan Sevgili Efendimizdir. Ancak buna rağmen; **"Yâ Maruf, senin künhü hakikatini arif olamadık"** buyurmuştur.

ÂDEM PEYGAMBERDEKİ VELÂYET VE NÜBÜVVET HUSUSİYETİ

Allah'ımız; **"Ben gizli bir hazine idim. İrfan olunmayı sevdim ve halk olunanları irfan olunayım diye halk eyledim,"** buyurmuşlardır.

Bu âlem velâyet ile başlamıştır. Allah, Âdem'e kalben hitap etmiştir; bu velâyettir. Allah'ımızın; **"Mu-**

**hakkak ki ben Arz'da (yeryüzünde) bir halife kıla-
cağım,”** (Bakara/30) hitabı velâyet arzusundan kaynak-
lanmaktadır.

İlk insan olarak Âdem'i, Allah'ımızın arzularının tecelli edeceği bir levha olarak görmek lazımdır. **“Ve Al-
lah, Âdem'e isimlerin hepsini öğretti”**(Bakara/31) ayeti, Âdem'deki **“Velâyet”** hususiyetini işaret eder. Çünkü Allah, Âdem'e yakınlık vermiş, ona hitap etmiş ve ona esmasını talim buyurmuştur.

**“(Allah) buyurdu ki, ey Âdem onlara
(meleklerle) isimlerini haber ver”** (Baka-
ra/33)

Yani Allah, Âdem'i yetiştirmiş ve meleklerle bilmedikleri hususiyetleri haber vermesini emretmiştir. Ayette geçen haber ver (**enbe'e**) fiili aynı zamanda nebi yani peygamber manasını da işaret etmektedir. O halde Âdem'in meleklerle haber vermesi ondaki **“Nübüvvet”** hususiyetidir.

MELEKLERİN HAZRET-İ ÂDEM'E SECDE ETMELERİ

**“(Meleklerle) Artık 'HU'yu (Âdem'i) tesvi-
ye ettiğimde ve HU'ya (Âdem'e) ruhum-
dan nefhettiğimde hemen 'HU'ya**

(Âdem'e) secdeye kapanın..." (Hicr/29)

"Artık meleklerin hepsi topluca secde ettiler," (Hicr/30)

Allah, Âdem'i yarattı isimleri öğretti ve Âdem, meleklerle isimleri ile hitap etti. Allah, O'nda (Âdem'de) **"hususiyetimi açtığım da secde ediniz"** buyurdu. O zaman kişiye değil de, **"Ondaki ilâhî tecelliye secde ediniz,"** demektir. Yani, **"HÜVE/HU" sırrına secde ediniz** buyrulmaktadır.

Melekler, Allah'ın kuvvetleri olarak Hakk'ın kendisine (Âdem'deki tecelliye) secde ettiler. Çünkü daha evvel Hakk'ı temsil eden bir makam yoktu, Âdem ile o makam vücud bulmuştur.

Tekmil varlıklara ve meleklerle hitap, Âdem vasıtasıyla olmuştur. Melekler Allah'ın kuvvetleridir, yani sıfatlarıdır. Âdem, Allah'ın arzuyu ilâhîsini temsil eder. Yani Allah, zâtîyetinden sıfatîyetine tekellüm etmiş ve sıfatîyetini zâtîyetine secde ettirmiştir.

Muhakkak ki, Allah'ın yaratmasında bilmediğimiz nice varlıklar da vardır. Ancak pek çok varlığa göre üstün yaratılmış meleklerin tamamına Âdem'e secde emri verildiğini ve ancak Âdem'e secde eden varlıkların makbul tutulduğunu da yine Kur'an haber vermektedir.

Allah, ben güzel bir şey yarattım duygusu ile meleklerini Adem'e secde ettiriyor yani tasdik ettiriyor. Allah beğenisini melekler ile yapıyor. Meleklerin Âdem'i tasdiki, Allah'ın tasdikidir. Çünkü meleklerden görünen de kendisidir. O halde tasdik, Hakk'ın kendisinden kendisinedir.

Elbette bütün varlıklar HÜVE'den yaratılmıştır. Ancak HÜVE insanda açıldığı için HÜVE'yi temsil noktası insan olmaktadır. Melekler, Âdem'e secde etmekle esasta kendi asliyetleri olan HÜVE'ye secde etmiş oldular. Hatta maneviyatta, Âdem'e ilk secde eden meleğin Cebrail Aleyhisselâm olduğu nakledilmiştir.

Ehl-i zahirin tam olarak izah edemediği ve melek mi üstündür, insan mı üstündür tartışmalarını yaptığı düşünülürse, yukarıdaki anlatımın Kur'an'a ve murad-ı ilâhiye uygun olduğu anlaşılır.

Elbette Rabbimiz, melekleri Âdem'e secde ettirmekle kendi hakikatinin namütenahi açılmış olduğu HÜVE noktasını tasdik ettirmiş oldu. Bu tatbikat melekler için de daha ileri terakkiye sebep olmuştur.

"Eğer Allah'a, Peygamber'e ve HU'ya indirilene imanları olsaydı, kâfirleri velîler edinmezlerdi. Fakat onların çoğu fasıklardır." (Maide/81)

Peygamberimiz; **‘Allah'a iman ediniz’** buyurdu. Müşrikler; *‘bizler zaten Allah'a inanıyoruz, putları da bizi Allah'a yaklaştırsın diye veliler edindik’* dediler.

Gerçek iman sahibi, Peygambere iman edendir yani HÜVE'ye iman edendir.

Melekler de Allah'a iman ediyorlardı. Onların inancı kendilerine göre doğru idi. Allah'a göre ise tam değildi. Allah, Âdem ile yani HÜVE noktası ile onlara arzusunu bildirdi. Allah'a ancak HÜVE noktasına bağlanarak ulaşmak mümkün olabilir.

Mevhum (vehim ve hayal edilmiş) Allah anlayışını terk ile HÜVE noktasındaki tarif ve imanı tasdik gerekmektedir.

İnsan, Allah'ın halifesi olduğuna göre, Allah'a en yakın varlık insandır. İnsana verilen duygular çok çeşitlidir. Bu duygular kontrol altına alındığı zaman manevî olunur. Yoksa insanda; "Ben tanrı oldum" duygusu da doğar. Allah'ımız bir peygamber ve veli eli tutarak bu duyguların kontrol altına alınabileceğini bildirmiştir.

ÂDEM PEYGAMBERDEKİ “ÂDEM ÜSKÜN” HUSUSİYETİ

Rabbimiz âlem-i ilâhîde bambaşka bir program tatbik edeceğini Kur'an'da beyan buyurmuşlardır. Cennet programında mekir tatbikatı yoktur. Yani terakki için elzem olan, dünyadaki müspet ve menfi tatbikatı cennetlerde yoktur. Orada da terakki vardır ancak güzelin daha güzeli, iyinin daha iyisi şeklinde terakki olacaktır.

"Ve buyurduk ki yâ Âdem sen ve zevcen cenneti mesken edinin (âdem üskün sırrı) (2/35)"

"Âdem üskün" sırrı, Âdem'in cennetten çıkartılmadan evvelki hâline işarettir. **"Âdem üskün"** emri ilâhîsi, Âdem'in, Allah'a tam bir itaat içinde görüldüğü sekinet hâlidir. Allah, Âdem'in ve ondan intişar ettirdiği nesillerin bu ruh hâlini kazanmış olarak kendisine dönmelerini arzu eder.

Allah'ımızın yaratmış olduğu nice Âdemler vardır. Onların hepsi **"Âdem üskün"**de birleşir. **"Âdem üskün"** sırrı birdir, namütenahi Âdem'ler vardır.

"Âdem üskün" sırrı Âdem ile cennetlerde daha ileri terakki edecekti, fakat ayrıca maddî ve cismanî olarak yani sıfatî olarak da terakki etmesi icap ediyordu.

“**Âdem üskün**” makamında, daha ileri terakki de vardı. “**Âdem**” **esfelüs safiline** (dünyaya) indirildi. Esfelüs safilin (dünya) nihayete erecektir. Ama “**Âdem**” devam edecektir. Bu idrak Âdem’de vardır. Âdem, esfelüs safilin (dünya) hayatında müspet ve menfiyi tatbikatla bilmiştir.

Hz.Süreyya; “**hayru şerri lutfu kahrı mecz edip bir bilmişim**” buyurmaktadır. Dünya tatbikatından sonra “**Âdem üskün**” sırrının tatbikatı devam edecektir. Ancak ilâhi âlemde terakki, güzelden daha güzel ne var şeklindedir.

NUH PEYGAMBERDEKİ HÜVE HUSUSİYETİ

"Ve andolsun Nuh'u kavmine irsal eyledik de "Ey kavmim Allah'a ibadet edin, sizler için 'HU'nun gayrinde bir ilâh yoktur. Takva etmez misiniz?" dedi."

"Ama HU'nun (Nuh'un) kavminden kâfir olanların ileri gelenleri "Bu da sizin gibi bir beşerdir, dediler. Üzerinize üstün olmayı murad etmektedir. Ve eğer Allah dileseydi muhakkak melekler inzal eylerdi. Evvelki babalarımızdan böylesini işitmedik."

"Muhakkak ki 'HÜVE' (Nuh) delirmiş olan bir adamdır. Öyleyse bir vakte kadar HU'yu (Nuh'u) gözleyin," "(Nuh) "Rabb'im, dedi, beni yalanlamalarına karşı bana yardım eyle." (Muminun/23-24-25-26)

HÜVE noktası olan Nuh peygamber; **"Bana iman edin, benim sözlerim HÜVE'nin sözleridir. Bana iman eden selâmete çıkar"** buyuruyor.

Kavmi de *"Allah'a inanıyoruz, meleklerle inanıyoruz ama sana inanmıyoruz"* diyorlar. HÜVE noktasını beşer olarak değerlendiriyorlar. Bu itiraz ve hakaret, gazab-ı ilâhîye sebep oluyor. Burada dikkat çeken husus şudur ki, Nuh'un kavminden ileri gelenleri Allah'a ve meleklerle iman etmelerine rağmen HU'ya itirazlarından dolayı kafir oldular. Halbuki umumi olarak onların Allah'ı tanımaz-bilmez bir kavim oldukları düşünülür. O halde esas olan risalet noktasına olan imandır. Bu, risalet noktası peygamber olsun ya da veli olsun müsavidir. Çünkü iman HÜVE'yedir. Allah'ın Âdem arzusu ile bütün peygamberler ve veliler HÜVE'den görünmüşlerdir.

**BÜTÜN NESİLLER NUH PEYGAMBERE
SELÂM EDERLER**

"(Andolsun,) Nuh bize (dua edip) seslen-

mişti de, ne güzel icabet etmiştik. HU'yu (Nuh'u) ve HU'nun (Nuh'un) ehlini, o büyük üzüntüden kurtarmıştık. Ve HU'nun (Nuh'un) soyunu; onları baki kıldık. Sonra gelenler (ahirin) içinde HU'ya (Nuh'a) (bir söz) bıraktık ki "Âlemlerde, Nuh'a selâm olsun" (Saffat/75-79)

Hz. Nuh, (HÜVE) HU'dan görünmektedir. HU'nun duasını Allah'ın kabul ettiğini ve onunla beraber olanları da HU'nun duası ile beraber kabul ettiğini beyan etmektedir. HU'nun ehli demek O'nu fikren ve zikren kabul edenler demektir.

Hz. Nuh'a selâmdaki hususiyet nedir? Hz. Nuh'tan sonraki insanlara selâmet arzu ediliyor ve temenni ediliyor. Bunun manası peygamberlerin tayin ettiği yoldan yürünecektir. Peygamberlere uyanlar Allah'ın "**es-Selâm**" ismine mazhardırlar. Helâk edilen kavimler menfiyi göstererek, müspeti idrak etmeye sebep olmuşlardır. İnsan nesli Hz.Nuh'tan yürümüştür. O yüzden Hz.Nuh için, "**ikinci Âdem'dir**" denilmiştir.

Bütün nesiller O'ndan yürüdü. Allah'ın "**Âlemlerde, Nuh'a selâm olsun**" arzusu ile nesiller Hz.Nuh'a selâm ediyorlar.

İBRAHİM PEYGAMBERDEKİ HÜVE HUSUSİYETİ

"Beni yaratan bana hidayet eden 'HÜVE'dir. Beni yediren içiren HÜVE'dir. Ve hastalandığımda 'HÜVE' bana şifa verir. Ve beni öldürecek sonra hayat verecektir. (Şuara/78-79-80-81)

Hz. İbrahim'de, HÜVE'yi tam bir kabulün ve teslimiyetin ifadesi vardır. Hz. İbrahim'in tam tevhidde olduğu anlaşılmaktadır. Bütün peygamber kıssalarında HÜVE'ye iman edenlerin kurtuluşa erdirildiği görülmektedir.

Bütün hayat HÜVE'ye aittir. Zahiri tatbikatın da uhrevi tatbikatın da HÜVE'ye ait olduğu zikredilmiştir.

İBRAHİM PEYGAMBERDEKİ ALLAH İDRAKİ

"Böylece biz, kesin iman edenlerden olması için İbrahim'e göklerin ve yerin melekûtunu gösteriyorduk. Üzerine gece karanlığı basınca, bir yıldız gördü. "İşte Rabbim!" dedi. Yıldız batınca da, "Ben batanları sevmem" dedi. Ay'ı doğarken görünce de, "İşte Rabbim!" dedi. Ay da batınca, "Andolsun ki, Rabbim beni hidayetine mazhar etmeseydi muhakkak şu şaşkın kavimden olacaktım" dedi.

Güneşi doğarken görünce de, “İşte benim Rabbim! Bu daha büyük” dedi. O da batınca “Ey kavmim! Ben sizin ortak koştuklarınızdan uzağım” dedi. “Ben, Hanif olarak yüzümü, gökleri ve yeri yaratana döndürdüm. Ben ortak koşanlardan değilim.” (En’am/75-79)

Allah, Hz.İbrahim ile tanrı anlayışını tesbit etti. Güneş, ay, yıldız gibi insanların ulaşılmaz gördükleri kuvvetlerin bile tanrı olamayacağını, ilâhi kudretin herhangi bir şeyle mukayyet olamayacağını beyan etti.

O devirde insanlar hayali tanrılar yaratıyorlardı. Putlara gerçeklik atfediliyor onlara kurbanlar adanıyordu.

İlk defa Hz.İbrahim ilâhi kudrete “**şahsiyet anlamı**” yüklüyor. Kavmine, maddeyi tanrı olarak kabul etmemelerini, ilâhi kudrete her şeyin üzerinde olarak iman edilmesini tavsiye ediyor.

Hiz. İbrahim peygamberin evladını kurban etmeyi kabul etmesi, Rabbine olan inancını remz ediyor. Burada kesin bir iman konusu var. Ayetlerdeki “**Rabbim**” kelimesi Hz.İbrahim ile kesinlik kazanır. Rabb kelimesi, peygamberlerin hakikatini ifade eder.

Ehl-i zahir, Hz.İbrahim'in akıl ile tanrıyı bulduğunu iddia eder ve bu ayetleri akıl yürütme ile tanrıyı bulmaya delil olarak gösterir. Böylece peygamber gönderilmese bile insanların “**akıl**” ile yaratıcıyı bulmalarının gerektiğini iddia eder. Nihayetinde, yaratıcıyı akıl ile bulamayanların da günahkâr olacaklarının hükmünü verir. Halbuki ayette; **“Böylece biz, kesin iman edenlerden olması için İbrahim'e göklerin ve yerin melekûtunu gösteriyorduk”** buyrulmaktadır. Hz.İbrahim, Allah'ı akıl ile değil, bizzat Allah'ın lütfettiği ilham ile idrak etmiştir. Hatta daha da ileri olarak Allah'ın, Hz.İbrahim'i mucizelerle yetiştirmesi de vardır:

Nitekim Kur'an'ı Kerim Bakara suresi 260. ayetinde şöyle buyrulmuştur:

"Bir vakit İbrahim: «Rabbim, bana ölüleri nasıl dirilttiğini göster.» ilticasında bulunmuştu. Allah buyurdu: «Yoksa inanmadın mı?» İbrahim: «İnandım, ancak kalbimin mutmain olması için.» dedi. Allah buyurdu ki: «Öyle ise kuşlardan dördünü tut ve onları kendine çevir, iyice tanıdıktan sonra her dağ başına onlardan birer parça dağıt. Sonra onları çağır, say ederek sana gelirler. Bil ki, Allah Aziz'dir, Hakim'dir.»

Görüldüğü gibi, Hz. İbrahim'e gelinceye kadar tanrı anlayışı, yaratıcı olan kudretin somut şeyler olarak mütalaa edilmesi şeklinde olmuştur. Nitekim putlara ya da tabiat olaylarına tapmak bu duygulardan esinlenerek ortaya konulmuştur. Hz. İbrahim ise ilk defa olarak yaratıcının herhangi bir şeyle karşılaştırılmaması gerektiğini ifade etmiştir.

PEYGAMBERİMİZİN, HZ. İBRAHİM'İN SOYUNDAN GELMESİNİ İFTİHAR VESİLESİ YAPMASINDAKİ HUSUSİYET

Peygamberimize, "***Ey Hayru'l-Beriyye (yaratılmışların en hayırlısı)***" diye hitab edilmişti. Efendimiz hemen müdahale etti: "**Bu söylediğin İbrahim aleyhisselâm'ın vafıdır.**"

Hz. İbrahim gelinceye kadar insanlarda "**tanrılar**" fikriyatı vardır. Yani kudrete tapmak vardır. İnsanlar ateş, su, rüzgar vb. kuvvetleri sembolize eden putlar yapıp onlara tapıyorlardı. Hz. İbrahim, yukarıdaki ayetlerde anlatıldığı gibi yıldız, ay, güneş gibi insanların ulaşmaz olarak gördükleri kuvvetleri düşünüyor ve "**batanlar benim Rabbim olamaz**" buyuruyor. Her kuvvetin üzerinde olarak Rabbini zikrediyor. Burada "**HÜVE**" hakikatine işaret vardır.

Peygamberimizin, "**Hz.İbrahim'in soyundan**

geliyorum” sözü, İbrahim peygamberin, Rabbini hiç bir sıfat ile kayıtlamadan zikrettiği içindir. O zikir Hüve’yi işaret etmektedir.

Bütün sıfatların başlangıcı ve nihayeti vardır. Ama başlangıcı ve nihayeti düşünölmeyecek olan Hüve’dir. Bu imanda olan için suret hali, sıfat dahi görölse, tecelli itibarıyla zat’tır. Nitekim sıfat olan ateş, zat olan Hz.İbrahim’i yakmadı.

Onun için Peygamber Efendimiz, Hz.İbrahim soyundan gelişini iftihar vesilesi görmüştür. Soy kelimesi ile işaret buyrulan dünyevî değil manevî soy olsa gerektir. Yani HÜVE'den görünen risalet noktalarıdır. Nitekim Peygamberimiz; **“Biz peygamberler topluluğu baba bir, kardeşler gibiyiz. Dinimiz birdir.”** (Buhari-Müslim-Ebu Davud) buyurmuştur.

Peygamberimizin, Hz.İbrahim'i iftihar vesilesi yapmasındaki hususiyet cismanî değil manevîdir. Çünkü nesiller içinde zalimler de olabilir.

“(Allah) “ben seni insanlara imam kılaçağım” buyurdu. (İbrahim) “Yâ Rabbi, soyumdan da” dedi, (Allah)buyurdu ki “Benim ahdime zalimler nail olamaz” (Bakara/124)

ZÜLKARNEYN ALEYHİSSELÂM

**"Doğrusu biz HU'yu (Zülkarneyn'i) yeryü-
züne yerleştirmiş ve her şeyin yolunu
(sebebini) HU'ya öğretmiştik." (Kehf/84)**

Zülkarneyn (a.s.) kimya ve diğer zahir ilimlere de vakıftır. Her gittiği yerde insanlara ilim vermiş ve her yerde itibar görmüştür. Nitekim yardım ettiği kavimlerden birisine sed yapmış ve sed yaparken demir ile bakır eriterek karıştırmıştır. Yani dünyevî ilimlere de vakıftır.

Zülkarneyn (a.s.) insanlara maneviyatın yanında maddi olarak da yardımcı olmaktadır. Burada, peygamberler gönderilmesi, medeniyetleri terakki ettiren bir fonksiyon olarak da düşünülmelidir. Yani peygamber ve veliler hem manevi hem de maddi olarak insanlara yardımcıdır.

Peygamber bir topluma geldiğinde onlara medeniyet getiriyor. İnsan olarak yaşamının kurallarını koyuyor. Yani teknik olarak da insanları terakki ettiriyor. Onun için Zülkarneyn' (a.s.) in bu konuda büyük bir hususiyeti vardır.

Zülkarneyn (a.s.) hakkında peygamberdir veya değildir münakaşası olmuştur. Elbette Zülkarneyn'de, Allah'tan ilim ve ilham alması yönüyle velâyet, insanlara

yardımcı olması yönüyle de nübüvvet vardır.

ZÜLKARNEYN ALEYHİSSELÂMDAKİ “SEDD-İ AZİM” HUSUSİYETİ

"(Zülkarneyn buyurdu) Bana demir kütleleri getirin, nihayet (dağın) iki yanını aynı seviyeye getirince (vadiyi doldurunca) körükleyin dedi, tam onu bir ateş haline koyduğu vakit getirin bana “üzerine erimiş bakır dökeyim” dedi. Artık (Yecüc ve Mecüc) HU'yu (seddi) ne aşabildiler ve ne de HU'yu(seddi) delip geçebildiler. (Kehf/96-97)

Zamanın Sahibi varken Sedd-i Azim vardır.

Yani o gönül noktası Sedd-i Azim hususiyetidir. Yecüc Mecüc'ün bir manası da her türlü fenalıklar ve kötü huylar olsa gerekir. Sedd-i Azim sahibi gönül noktası hali hayatta iken insanlar için bir rahmet ve emniyettir.

Âdem'den bu yana yeryüzünde daima Âdem sırrındaki peygamberler ve veliler “**Sedd-i Azim**” olarak görünmüşlerdir. Bu konuda boşluk yoktur.

Âdem sırrındaki Zamanın Sahibi olmaz ise sedd yıkılır yani mekir ve fenalıklar yayılır. HU görünmesinin

(Zamanın Sahibi'nin) Sedd-i Azim olarak devam etmesi “**İlâhi rahmete ve Allah’ın nizam ismine**”, yeryüzünden kalkması ise “**İnkılâb-ı Kebir**”e işaret etmektedir. Çünkü Sedd-i Azim sahibi gönül noktası olmaz ise insan vasfında yozlaşma ve bozulma ile kıyamet kaçınılmaz olmaktadır.

YÛNUS PEYGAMBERDEKİ CİLVE-İ RAHMAN

Hz.Yûnus peygamber kavmini ikaz ediyor, ancak kabul etmeyenler çoğunluktadır. Hz.Yûnus buna üzüyor ve vazifesini yapamadığını düşünerek yeise düşüyor. Daha sonra malum tatbikat yaşanıyor.

"Doğrusu Yûnus da, gönderilen peygamberlerdendi. Hani, dolu gemiye binip kaçmıştı. Gemide olanlarla karşılıklı kura çektiler de kaybedenlerden oldu. Yûnus, kendisini kötülerken HU noktasını (Yunus'u) bir balık yuttu. Eğer Allah'ı tesbih edenlerden olmasaydı, tekrar dirilecekleri güne kadar balığın karnında kalırdı. Halsiz bir vaziyette iken kendisini dışarı çıkardık. Ve HU'nun (Yunus'un) üstüne (gölge yapması için) geniş yapraklı bir bitki bitirdik. HU'yu (Yunus'u), yüz bin veya daha çok kişiye peygamber olarak gönderdik. Sonunda

iman ettiler. Bunun üzerine Biz de onları bir müddete kadar yaşattık. (Saffât/139-148)

Allah'ın ilâhî tertibi icabı balık, Yunus peygamberi yutmuştur. Her peygamberin erbaini değişik tecelli etmiştir. Burada her noktada tatbikat yapanın HÜVE olduğu aşikâr olmaktadır. O zaman Rabbimiz O'na; **“Sen muvaffak olamadın ama Benim değerlendirmem böyle, hükmü Ben vereceğim, o zaman seni kabul ederler.”** buyurdu. Bu tecelliden sonra tekrar kavmine dönen Hz. Yunus'a iman edilmiştir.

Yunus peygamberin balığın karnındaki tecellisi **“erbain”** çıkarmak olarak değerlendirilmelidir. Benzer tatbikatlar velâyette de vardır. Dergah terbiyesinde çileye soyunmak ya da erbain çıkarmak şöyle tarif edilir: Derviş, Mürşid'in işareti ile inzivaya çekilir, kırk gün boyunca riyazat halinde zikir ve ibadet ile meşgul olur, tevbe ve istiğfar ile ruhî ve nefsî terakki etmeye gayret eder. O halde Yunus peygamberdeki bu tecelli onun terakkisi için lazım olan bir haldi. İstenen terakki hâsıl olduktan sonra Rabbi onu selâmete çıkarmıştır. Zahmet gibi görülen tecelli rahmete vesile olmuştur.

YUSUF PEYGAMBERDEKİ “SULTANLIK” SIRRI

“(Yusuf peygamber) Ey zindan arkadaşlarım,

(birbirinden ayrı birçok tanrılar mı), yoksa Vahidul Kahhar (bir ve üstün) olan Allah mı daha hayırlıdır? Sizin HU' dan başka taptıklarınız isimlerden ibarettir ki, onları siz ve atalarınız takmışsınızdır, yoksa Allah, onlara sultan(lık) indirmemiştir, hüküm ancak Allah'ındır, size HU'dan başkasına tapmanızı emretti, işte geçerli din budur, velâkin insanların çoğu bilmezler (Yusuf/39-40)

Yusuf peygamber HÜVE'den görünmektedir. HÜVE'nin açıldığı gönül noktasında “**sultanlık**” sırrı vardır. Bu, dünyevi ve geçici bir sultanlık değildir. Allah'ın lütfettiği manevî sultanlıktır. Dinin iman hususiyeti HÜVE(HU) noktasını tasdik etmektir. Bu ayet ile işaret edildiği şekliyle Yusuf peygamber kendisindeki “**sultanlık**” sırrını açmaktadır. İnsanların peşinden gittiği isimlerde Allah'ın lütfettiği bir sultanlık olmadığını da beyan etmektedir.

Yusuf peygamber rüyaları tabir etmektedir. Tabir kelimesi yanlış anlaşılmasın. Rüyalar Yusuf peygamberin tabir ettiği şekliyle tatbikat bulmaktadır. Bu durum Yusuf peygamberdeki sultanlık sırrının bir hususiyetidir. Zaten maneviyatta dervişin rüyasını Mürşid'ine anlatma mecburiyeti vardır. Çünkü Mürşid rüyayı daima dervişin hayrına yorumlar. Rüya, Mürşid'in lisanı üzere tatbikat bulur.

Geçerli din, HÜVE'yi tasdik etmektir. HÜVE'ye tâbi olmayanın dininin geçerli olmadığına dikkat çekilmektedir.

Geçmiş zamanın isimleri geçmişe aittir. O devirler geçmiş, o isimlerin tesirleri de geçmiştir. Her yeni zamanda din, yeni bir anlayış içinde idrak ediliyor.

ŞUAYB PEYGAMBERDEKİ “VEDUD” HUSUSİYETİ

"Rabbinize istiğfar ediniz sonra HU'ya tevbe ediniz, şüphe yok ki Rabbim Rahîm'dir, Vedud'dur" (Hud/90)

"Muhakkak ki ben sizlere bir Resûlü Emînim. Artık, Allah'a takva ve bana itaat edin Ve HU'ya karşılık hiçbir ecir talep etmem. Benim ecrim ancak Rabbul âlemîne aittir. (Şuara/178-179-180)

Şuayb peygamber, “**keşf-i sahih**” sahibi bir peygamberdir. Çünkü Hz.Musa'daki nuru ilâhiyi keşfeylemiş ve onu yetiştirmiştir. Keşfi sahih sahibi peygamber ve veli, Allah'ın lütfettiği ilham ile olayları değerlendirir.

Şuayb peygamber kavmi tarafından tam idrak edilememiştir. Bu durum onun çok ileri ilim sahibi olmasındandır. Kavmi onun manevi halini anlamaktan uzaktı ve ona karşı itirazları dahi dünyevî kalmıştır.

Şuayb Peygamberin “**Vedud**” ismi ile Rabbini zikretmesi kendisindeki Vedud hususiyetini işaret etmektedir. Sırrı Vedud ilâhi aşkı ve dostluğu ifade eden bir hususiyettir.

MUSA PEYGAMBERİN RABBİNİ GÖRMEK İSTEMESİ

"Ve Musa tayin ettiğimiz vakitte geldiğinde, Rabbi O'na konuşunca "Rabbim, bana görün ki Sana nazar edeyim," dedi. (Rabb) "Sen Beni göremezsin, buyurdu; ve lâkin dağa nazar et. Eğer o yerinde kararlı ise sen de Beni görürsün." Artık Rabbi dağa tecellî edince onu yerle bir etti ve Musa da baygın düştü. Ayılınca "Sübhansın, dedi. Sana tevbe ederim ve ben müminlerin evveliyim." (A'raf/143)

Burada dağ sıfattır, yaratıktır; talep de, madde yani sıfat olarak görme isteğidir. Allah ise zâttır, yaratandır, yaratılanı kuşatmıştır. Hz.Musa'nın Rabb'ini görmek istemesi, O'nu sıfatî olarak değerlendirdiği içindir. Sıfat olarak “**ben seni göreyim**” diyor. Hz.Musa'daki bu tatbikat Allah'ın sıfat olarak değerlendirilemeyeceğini talim içindir. Allah'ı sıfat olarak tesbit etmek, O budur yahut şurdadır demek mümkün değildir.

Allah her yerdedir tarifi de sıfatı kalmaktadır. O'nu hiçbir şekilde tarif ve tavsif edemeyiz. Bu bakımdan Efendimiz; **“Yâ Rabbi, biz seni övemeyiz, sen kendini övdüğün gibisin”** zikrinde bulunmuştur.

Allah, Âdem'de açılmıştır. Hadis-i şerifte; **“Rahman, insanı kendi suretinde yarattı”** buyrulmuştur. O'nu görmek isteyen, Sırr-ı Âdem hususiyetine sahip gönüllere bakmalıdır. Nitekim Peygamberimiz; **“Beni gören Hakk'ı gördü”** buyurarak bu hakikate işaret etmişlerdir. İnsan Allah'ı göremez ancak Allah arzu ettiği **“gönüllerden”** görünür. Bu bir makam ve idrak meselesidir.

MUSA VE HIZIR KISSASINDAKİ “ALLAH'I TAM KABUL ETMEK” HUSUSİYETİ

Kuran'daki **“Musa-Hızır”** kıssası kesin bir imanı anlatır. Çünkü Hızır ismi, görmeden inancı remz eder. Hz.Hızır'a görmeden iman vardır. Hz. Musa, Rabbim seni göreyim, dedi. Hz.Hızır, Hz.Musa'ya; **“Sen benim gibi iman et”** dedi. Her olayın hakikati vardır. Her olay zahirde görüldüğü gibi değildir. Bu şekilde düşünülürse olaylar ilim ve terakki verir. **“Musa-Hızır”** kıssası bu iman farkını anlatmaktadır.

HIZIR ALEYHİSSELÂM

Hz.Hızır hakkında Kur'an'da buyrulmuştur ki;

"(Hz.Musa ile yardımcısı Hz.Yuşa) kullarımızdan bir kul (Hz.Hızır) buldular ki, biz HU'ya (Hz.Hızır'a) katımızdan (indimizden) bir rahmet vermiş ve HU'ya (Hz.Hızır'a) ledünnümüzden ilim öğretmiştik." (Kehf/65)

Kur'an'da Hz.Hızır hakkında isim belirtilmeden **"rahmet edilen ve ilm-i ledün lütfedilen bir kul"** olarak bahsedilmektedir.

Peygamberimizin hadislerinde ise Hızır isminin telaffuz edildiği görülmektedir.

Ehl-i zahir arasında Hz.Hızır'ın peygamber olup olmadığı da tartışma konusudur. Tabi ki bu tartışma ehli zahirin kendi kriterlerine göredir.

Hz.Hızır'ın Allah'ın rahmetinde olduğu ve Allah'tan ilim lütfedildiği Kur'an'da belirtildiğine göre Hz.Hızır **"Velâyet"** sahibi ve yine, Hz.Musa-Hz.Hızır kıssasında belirtildiği şekliyle, insanlara yardımcı olduğuna göre **Nübüvvet"** sahibidir. Çünkü peygamberler insanlara yardımcı olan gönüllerdir.

Allah, kuluna hangi makamda ve idrakteyse o şekilde yardım eder. Yani, kimisi Hızır'ın kendisinden, kimisi Hızır isminden ve kimisi de Hızır isminin asliyeti olan Allah'ın zâtîyet-i ilâhîyesinden talep eder.

İnsanlar tevhidi tam idrak ederlerse bütün varlıkların Allah'ın asliyyetinden hâsıl olduğunu görürler. Maneviyatta bahsedilen üçler, beşler, yediler ve kırklar esasta sıfatî değerlendirmelerdir.

Hz.Hızır'a, Allah tarafından İlm-i Ledün öğretilmiştir. **'İlm-i Ledün'** kişinin araştırıp icat etmesi ile değil, HÜVE'nin kendisindeki hususiyetleri yine kendisinin görüldüğü HU noktasından açması ile tahsil edilir.

Allah'ımızın bütün varlıklara her an devamlı olarak feyz ve nusreti vardır. Allah'ın feyz sunduğu varlıkların o feyzi idrak edebilmeleri için de yardımcıları vazifelendirilmiştir. Nitekim Allah, insanı yaratmış ve ona tapma duygusu vermiştir.

İnsanda tapma duygusu vardır; çünkü insan kendi asliyyetine varmak ister. Allah'ımız bu sebeple insana kendi asliyyetine vasıl olması için peygamberler ve veliler irsal eylemiştir.

İnsanın pek çok ihtiyacı vardır, ancak bunların çoğunu dünyada tatbik edemez. O zaman Allah'ımız bazı isimlerle insanlara yardımcı olur.

Allah'ın bir topluluğa verdiği meşrep ne ise ona göre peygamber irsal olunmuştur. Allah o topluma kendi içlerinden bir gönül ihsan eyler.

Bu cümleden olarak Allah, insanların ihtiyaçlarını gidermek için pek çok isimler lütfetmiştir. “**Hızır**” bu isimlerden birisidir. Hızır, Hz. Musa'ya görünmüştür. Hızır'ı sadece bir isim ve bir kişi olarak görmek bir makamdır. Hızır'ı, Allah'ın tatbikat ismi olarak görmek de daha ileri bir makamdır.

İsimler Allah'a aittir, herkesin makamına göre görünürler. Maneviyatta isimlere takılmamak ve daha ileri terakki etmek için de zâtîyet noktasında olan bir gönülden ahz-ı feyz etmeye ve ilim almaya bakmalıdır.

**PEYGAMBERİMİZİN “KARDEŞİM MUSA
SABRETSEYDİ DE ALLAH (MUSA İLE HIZIR'IN)
İŞLERİNİ BİZE BEYAN BUYURSAYDI.”
HADİS-İ ŞERİFİ**

Hızır, Hz. Musa bir peygamberdir, ancak ilm-i ledünde eksik kaldığı için Allah'ın emri ile Hz. Hızır'la buluştular. Allah ilminin hususiyetini yani velâyetin hususiyetini tahsil ve kendi terakkisi için Hz. Musa'nın Hz. Hızır ile mülâkatı olması lâzımdı.

Hızır, Hz. Musa, Hz. Şuayb'da yetişmiştir. Bir peygamber

olan Hz.Musa'nın "**sırren**" de terakki etmesi gerekiyordu ve Hz.Hızır ile mülâkatı oldu. Ancak Hz.Hızır'ın tuhaf hallerine sabredemedi. Hz.Hızır, Hz.Musa'ya; "**bana itiraz etme**" dedi. Ancak Hz.Musa itiraz etti. Hz.Hızır, "**sabırlı ol**" dedi . Hz.Musa sabredemedi. Sonunda Hz.Hızır olayların içyüzünü açıkladı. Hz.Musa özür diletti ama daha önceki itirazlarından dolayı Hz.Hızır kabul etmedi. Onun için maneviyatta itiraz asla kabul edilmiyor.

Peygamberimiz şöyle buyurmuştur: "**Allah, bize de, Musa'ya da rahmet etsin! Sabretmesini çok isterdim. Sabretseydi de, görecekları Allah tarafından bize de haber verilseydi. Eğer acele etmeseydi, daha birçok şaşılacak şey görecekti.**" (Ahmed b. Hanbel, Müslim)

Musa peygamber sabretseydi Hz.Hızır daha ileri noktaları açabilirdi. Daha ileri tatbikatlar olsaydı elbette terakkinin de daha ileri olması lazım gelirdi. Ancak belki de Allah'ın Musa peygamberin kavmi için takdir buyurduğu ilim bu kadardı.

DAVUD PEYGAMBER İÇİN DEMİRİN YUMUŞATILMASI

"Andolsun, Davud'a tarafımızdan bir fazilet verdik. "Ey dağlar ve kuşlar! HU

**(Davud) ile beraber tesbih edin" dedik.
HU'ya (Davud'a) demiri de yumuşattık."**

(Sebe/10)

Bütün varlıklara, Zamanın İnsanı (HU noktası) ile beraber onun söylediği şekilde zikrediniz, buyruluyor. Geçerli olan Zamanın İnsanının zikridir.

Davud peygambere Allah tarafından, demirin yumuşatılması ile zırh yapma sanatı öğretilmiştir. Enfusî anlamda ise, ilâhi kalp sahibine tâbi olacakların kalplerini yumuşattık, anlamındadır. **"Kalp demir gibi ses verir"** buyrulmuştur ki, **"insan gönülleri iman için yumuşatıldı"** manası taşımaktadır. Yani Zamanın İnsanı noktası insan kalplerini iman için yumuşatır.

DAVUD PEYGAMBERDEKİ "FASL-I HİTAP" HUSUSİYETİ

"Onların söylediklerine sabret... Ve güçlü (yed sahibi) kulumuz Davud'u hatırla. Muhakkak ki HU (Davud) evvab (hep Rabbine yönelen) idi... Biz dağları (onun) emrine vermiştik, (dağlar) akşam ve sabah (vakti) HU ile beraber tesbih ederlerdi. Kuşları da toplu olarak (HU'nun emrine vermiştik). Hepsi de HU'ya evvabtırlar. (hep HU'ya yönelirler)

HU'nun mülkünü kuvvetlendirmiştik, hem de HU'ya hikmet ve fasl-ı hitap vermiştik." (Sad/17-20)

Fasl-ı Hitap: Allah'ın her varlığına, o varlıktaki hususi arzusuna göre hitap şeklidir. Allah, varlıklara açılmış olduğu gönül noktası ile hitap etmektedir.

Allah'ın peygamber tecellisine istinaden bütün yaratılmış varlıklar Allah'ın görüldüğü gönül noktasını zikrederler; tüm varlıklar Allah'ın zikrettiği gönlü zikreder.

Burada Zamanın İnsanının anlatımı vardır. Çünkü Allah, insanı kendine halife olarak yaratmıştır. Herkeste Allah kendini zikreder ama kulundaki makamına göre zikreder. Peygamber ve velideki zikir o makamdaki arzusuna göredir.

Bütün varlıklar Zamanın İnsan'ına tâbidir. Bütün varlıklar Zamanın İnsanı olan HÜVE'yi temsil eden ilâhî gönül noktasına yönelirler ve onunla beraber tesbih ederler. Varlıklar HU'yu zikrederek tekâmül ederler.

SÜLEYMAN PEYGAMBERDEKİ “SALİH BİR KUL OLMAK” ARZUSU

"Tâ ki karınca vadîsine geldiklerinde, bir karınca 'Ey karıncalar, dedi, mesken-

lerinize girin ki, bilincinde olmadan Süleyman ve HU'nun orduları sizi kırmayın. Onun sözüne gülerek tebessüm etti ve "Rabbim beni, benim üzerime ve ebeveynim üzerine nimetlendirdiğin nimete şükretmeye ve senin 'HU'dan razı olacağın salih amel işlemeye teşvik eyle. Ve rahmetinle beni salih kullarının içine dâhil eyle," dedi." (Nemil/18-19)

Ayet-i kerime bütün varlıkların Zamanın İnsanı'na tâbiyetini ve O'ndaki ilhamın emrinde olduğunu gösteriyor.

Hz.Süleyman duasında; **“Beni salih amel işlemeye teşvik et,”** diyor. Bütün bu varlıklara hükmettiği halde **"salih bir kul"** olmayı tercih ediyor. Çünkü kendindeki kudretin âriyet olarak verildiğini biliyor. Ve **“bütün bu kudreti senin nizamının içinde kullanmayı bana ilham et,”** diyerek niyaz ediyor.

SÜLEYMAN PEYGAMBERDEKİ HAYIR SEVGİSİ

"Davud'a Süleyman'ı bahsettik; ne güzel bir kuldu! Doğrusu HU (noktası) Evvab idi (daima Rabbine yönelirdi), HU noktasına(Süleyman'a) bir akşamüstü, (çalımlı, cins koşu atları) sunulmuştu. Ben

dedi, hayır sevgisini Rabbimin zikrinden (dolayı) sevdim, nihayet (atlar) hicaba gizlendi. Onları bana geri getirin, dedi, bacaklarını ve boyunlarını sıvazladı..."
(Sad/30-31-32)

HU noktası demek, velâyet noktası demektir. Aynı zamanda halka bakan yönü de nübüvvettir.

Hz. Süleyman, Allah'ın lütfettiği rahmeti zikrederek O'na olan sevgisini söylüyor; yani her ne görse Allah'tan biliyor; varlıkları seviyor. Çünkü Allah'ın varlıklardaki tecellisini görüyor. HU noktası Allah'tan başka bir varlık görmez.

İsimlerde ve varlıklarda Allah'ın tecellisi vardır. Allah'ın her varlıktaki tecellisini görüp Allah'ı zikretmek esastır. İş adda değil Murad'dadır. Murad Allah'tır.

SÜLEYMAN PEYGAMBERDEKİ "BESMELE" SIRRI

"Muhakkak ki 'HU' Süleyman'dandır. Ve muhakkak ki 'HU' 'Bismillâhirrahmanirrahim'dir." (Nemil/30)

Melike Belkıs, Süleyman peygamberden gelen mektubu okur. Melike Belkıs'tan zuhur eden bu anlatım çok enteresandır. Bu ifade kudret-i ilâhîyenin tecellisini gösterir.

Melike Belkıs'ın, mektubu aldığında önce Süleyman peygamberin ismini zikretmesi, Zamanın İnsanına yani ondaki HÜVE hususiyetine iman ettiğini göstermektedir. Ayrıca Besmele'nin (ba) noktası Zamanın İnsanını işaret eder. Kudret-i ilâhîyenin tecelli noktasını gösterir.

SÜLEYMAN PEYGAMBERE HESAPSIZ RIZIK VERİLMESİ

"...Rüzgârı HU'nun (Süleyman'ın) emrine verdik, HU'nun emriyle istediği yere yumuşacık akıp giderdi. Şeytanları da (HU'ya müsahhar kıldık): bütün benna ve gavvası (bina yapanlar, dalgıçlık yapanlar). Ve daha diğerlerini de zincirlerle bağlı olarak (HU'nun emrine verdik). "İşte bu bizim bağışımızdır. İster ver, ister (elinde) tut; hesapsızdır" dedik. Doğrusu HU noktasının, bizim katımızda büyük bir değeri ve güzel bir yeri vardır." (Sad/36-40)

Allah, HÜVE olarak görüldüğü gönül noktasının nelere sahip olacağını beyan buyuruyor. **"Ben âlemleri yarattım, bütün âlemleri insanın emrine verdim. Herşey Zamanın İnsanı'na tabidir"** buyrulmaktadır.

Allah, HU noktasına hesapsız rızık lütfetmektedir.

Tekellümü lisan-ıl kıdem (kıdem lisanına sahibiyet) olduğu için Allah, açıldığı gönül noktasının lisanından verdiği sözü geri çevirmiyor. Bu hususiyeti verdiği için, **“o gönle itiraz edenleri kabul etmem”** buyuruyor.

(Bu konuda daha geniş bilgi için bakınız: *“tekellümü lisanil kıdem hususiyeti”*)

HZ.LOKMAN'DAKİ NÜBÜVVET HUSUSİYETİ

"Hani, Lokman oğluna buyurmuştu: HÜVE (noktası oğluna) vaaz ederek: Yavrum, Allah'a şirk koşma, çünkü şirk çok büyük bir zulümdür." (Lokman/13)

Hz.Lokman oğluna Allah'ın ilâhî programını bildirmiştir. Bu durumda Hz.Lokman Allah'ın nizamını bildiren bir peygamberdir. Ehl-i zahir arasındaki *"Hz.Lokman peygamber mi değil mi"* münakaşası Kur'an hakkında tereddüte sebep olabilir. Allah'ımız Kur'an'da Hz.Lokman'ı övdüğüne ve insanlara örnek gösterdiğine göre elbette bir peygamberdir.

HÜVE irşad noktasıdır. Ayette HÜVE (Hz.Lokman), oğlunu irşad ediyor. HÜVE kendisinden konuştuğu zaman, müdahalesi var demektir.

YAHYA PEYGAMBERİN İSA PEYGAMBERİ VAFTİZ ETMESİ HUSUSİYETİ

Yahya kelimesi ihyadan gelir. Yahya peygamber Ürdün (Şeria) nehrinde inananları vaftiz eder. Hz.İsa gelir, Hz.Yahya'dan kendisini vaftiz etmesini ister. Hz.Yahya ise; **“Sen beni vaftiz yap”** der. Hz.İsa der ki:” **Ey Yahya, bütün peygamberler Allah’ı zikreder ama Allah seni zikrediyor, sen beni vaftiz et”**. Böylece Hz. Yahya, Hz.İsa’yı vaftiz eder.

Hz. İsa'nın, Hz. Yahya'ya; **"Biz Allah'ı zikredemiz, Allah seni zikrediyor,"** sözündeki hakikat, o zaman için İsa'nın **“zâkir”** (zikreden) makamında, Hz.Yahya'nın **"mezkur"** (zikredilen) makamında olduğuna işarettir.

Hz.Yahya Peygambere ismini Allah bizzat lütfetmiştir:

**"Ey Zekeriyya! Biz sana bir oğul müjde-
leriz ki, HU'nun adı Yahya'dır. Bundan
önce HU'ya bir adaş kılmamıştık (Bu is-
mi daha önce kimseye vermemiştik)"**
(Meryem/7)

Ve Yahya Peygambere Allah selâm vermiştir:

"Doğduğu günde, öleceği günde ve dirileceği günde HU'ya (Hz.Yahya'ya) selam olsun. (Meryem/15)

Hz.Yahya, Allah'ımızın Őeriatını ve nizamını korumak için Őehit dűŐműŐtür.

Sırr-ı Yahya, tam ve gerček olarak Allah'a teslimiyeti iŐaret eder. Sırr-ı Yahya, Allah'tan baŐka hiğbir Őey kabul etmeden, tam ve kesin bir imanı remzeder.

İSA PEYGAMBERDEKİ "RUHULLAH" HUSUSİYETİ

İnsanlar, Hz. İsa'yı değerlendirmekte isabetsizlik etmiŐtir. Çünkü Hz. İsa; **"Ben Allah'ın ruhundanım, Ruhullahım."** buyurmuŐtur. Bűylelikle ruh ile madde- nin hususiyetine temas etmiŐ ve anlatmıŐtır.

Allah bizi madde olarak yarattı ama ruhundan lűt- fettiđi zaman biz insan olduk. Hz.İsa ruhun hususiyetini anlatmak için gönderilmiŐtir.

Hz.İsa'dan zuhur eden mucizeler, maddenin ruha tábî olduđunu göstermektedir. Ruhullah olan Hz.İsa madde üzerinde de hűkűm sahibidir. Ancak Hz.İsa'da ki bu háli gűren insanlar onu tanrı gibi dűŐűnműŐlerdir.

"Allah buyurmuştur ki: Ey İsa! Seni vefat

ettireceğim, seni kendime yükselteceğim... (Al-i imran/55)

Kur'an-ı Kerim'de böyle buyrulduğuna göre, İsa peygamber de her insan gibi vefat etmiştir. Allah katına yükselmesi ruhendir.

İSA PEYGAMBERİN AHMED'İ MÜJDELEMESİ

"Meryem oğlu İsa: «Ey İsrailoğulları! Doğrusu ben, elimdeki Tevrat'ı doğrulayan, benden sonra gelecek ve HU'nun ismi Ahmed olacak bir peygamberi müjdeleyen, Allah'ın size gönderilmiş bir peygamberiyim» demişti. (Saf/6)

Hz.İsa'nın Ahmed (hamd eden) ismini zikretmesi ve Kur'an'da Muhammed (hamd edilen) buyrulmasındaki hususiyetler nelerdir?

Muhammed (s.a.v) ismi '**hamd**' kökünden gelmiştir ve ancak Allah'a hamd edilir; kullara hamd edilmez, teşekkür edilir.

Allah'ın kendisine ait olan hamd ismini zikretmek Hz. Muhammed'in asliyyetini ikrar etmektir. Hz. Muhammed'i Allah'tan ayırarak zikretmek makbul değildir. '**Muhammed**' ismi, Allah'ımızın; '**Bana Muhammed ile hamd ediniz**' arzusudur.

Hz.Muhammed'e (s.a.v) hamd ile, Allah'a ibadet ile mükellefiz. Bu ikrar kişiyi tevhide getirir. Doğru din budur.

Hz.İsa kendi makamı icabı Ahmed yani “**hamd eden**” buyurmakla Deryayı Nuru Muhammed'e hamd etmektedir. Ahmed demek “**ben O'na hamd ediyorum**” demektir. Kur'an'da; “**Muhammed**” yani “**hamd edilen**” buyrulmakla bütün isimlerin Deryayı Nuru Muhammed'e hamdine işaret edilmiştir. Yani Muhammed bütün isimler tarafından “**hamd edilen**” merci olmaktadır.

Hz.İsa'nın Ahmed yani O'na hamdediyorum buyurması “**ben O'nu övüyorum**” manasınadır. Hamd etmenin bir manası da “**övmek**”tir. Nitekim Hz.İsa, Peygamberimizi övmüştür.

Hz.İsa'nın kendi zamanında Muhammed ismini zikretmemesindeki bir hususiyet de şudur ki, şayet Muhammed (s.a.v) ismini zikretseydi o ismin tecellisinin meriyete girmesi icap ederdi. Halbuki o zaman, Hz.İsa'nın zamanı idi. Mümessil nokta olarak Hz.Muhammed'in (s.a.v) görünme zamanına daha vakit vardı.

Bu konuda bir başka hususiyet şudur ki, şayet Muhammed (s.a.v) ismi zikredilseydi daha sonraki devirlerde Muhammed (s.a.v) ismi aranacaktı. Aynı isimle

yalancı peygamberler türeyecek ya da aynı ismi taşıyanlara Yahudiler tarafından zarar verilebilecekti. Ahmed ismi zikredilerek Muhammed ismi mahfiyette kalmış oldu.

Hz.İsa'nın peygamberimizi müjdelemesi ile kendi hakikati olan 'Ruhullah' sırrını açıp bildirmesi, yine kendi hakikati olan Deryayı Nuru Muhammed'i ifade etmesi mânâsınadır. Yani Deryayı Nuru Muhammed'in, İsa peygamberdeki tecelli hususiyeti açılmıştır. İnsanlar da kendi hakikatlerindeki “ruhu” idrak etmiş olsalar, her şeyi daha başka görürler ve daha dikkatli yürürlerdi.

(Bu konu hakkındaki daha geniş bilgi RUHULLAH kitabımızdadır)

Bu âyet aynı zamanda bütün peygamberlerin bir program içinde Allah tarafından yakınlığını işaret eder. Bu durumda nasıl bir din birliği yapılabilir. Bu, ilkokul, lise, üniversiteyi aynı seviyede mütalaa etmek gibidir. Hâlbuki peygamberlerin bir program halinde gönderilmeleri insanın tekamülü ve terakkisi ile ilgilidir.

İSA PEYGAMBERE İMAN EDENLERİN KİYAMETE KADAR ÜSTÜN TUTULMASI

"O vakit ki, Allah Teâlâ buyurdu: «Ya İsa! Muhakkak seni vefat ettirecek olan

Ben'im ve seni kendime yükselteceğim ve seni, kafirlerden tertemiz kılacağım ve sana uyanları kıyamete kadar kafirlerin fevkinde bulunduracağım. Sonra dönüşünüz Bana olacaktır. İşte o zaman, aranızda ihtilâf etmiş olduklarınız hakkında Ben hükmedeceğim." (Al-i İmran/55)

İsa peygambere uyanlar, "**benden sonra gelecek ve HU'nun ismi Ahmed olacak bir peygamberi müjdeleyenim**" buyruğuna uyanlardır. Hz.Ahmed'e uyanlardır, yani müslümanlardır.

Kafirlerler ise İsa peygambere ulûhiyet atfederek İsa'yı ve annesi Meryem'i Allah dununda tanrılar olarak kabul edenlerdir. Nitekim buyruldu ki,

"Allah: Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara, «Beni ve anamı, Allah'tan başka iki tanrı bilin» diye sen mi dedin, buyurduğu zaman (İsa) dedi ki, «Hâşâ! Seni tenzih ederim; hakkım olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz... (Maide/116)

Hz.İsa'yı, söylemediği sözler ile iftira ve istismar edenler ceza görürler. Hz.İsa'ya uyanlar ise Allah dinine uymuş olmaktadırlar.

**BÜTÜN PEYGAMBERLERDEKİ “ALLAH’A TAKVA
EDİN BANA İTAAT EDİN” HUSUSİYETİ**

**"Muhakkak ki ben (HUD) sizlere bir Re-
sülû Emînim."** (Şuara/125)

**"Artık Allah'a takva edin ve bana itaat
edin."** (Şuara/126)

**"Ve HU'ya karşılık sizden bir ecir talep
etmiyorum. Benim ecrim ancak Rabbul
âlemîn'e aittir."** (Şuara/127)

Bu ayetlerin benzerleri hemen hemen bütün peygamberler hakkında da inzal olmuştur.

Peygamberlerin lisanından **"Allah'a takva edin bana itaat edin,"** buyruluyor. Risalet makamına yani HÜVE'ye itaat söz konusudur. Bu sır risalette her zaman için geçerlidir.

Allah, HÜVE'nin tatbikat ismidir. Bu ayet HÜVE sırrını açıkça anlatmaktadır. Peygamberlerdeki tatbikat böyledir; HU'ya itiraz edenler helâk olmuşlardır.

Yakınlık verdiği ilâhî gönüller için geçerli olan, **‘Allah'a takva et ve risalet noktasına itaat et’** düsturudur. Bu noktada lisanı dikkatli kullanmak gerekir.

HÜVE noktası tatbikat lisanıdır. Bu makam hayır dua makamıdır.

Her topluluk kendi zamanındaki risalet noktası tarafından yani Zamanın Sahibi makamından uyarılmıştır. Allah, o lisan üzerinden insanlara lütuf yapmıştır.

"Ve muhakkak ki Rabbin 'HÜVE' elbette 'el Azîz'dir 'er Rahim'dir." (Şuara/140)

Bütün peygamberler HÜVE'den ve el Azim, er Rahim sırlarından görünmüşlerdir. HÜVE yakınlık verdiği-göre mümessil noktayı beşer olarak görmemek gerekir. O makam tenzih makamıdır.

"Ve muhakkak ki 'HU' Rabbil âleminin tenezzül eylesidir (Şuara/192)

Bu ayet HÜVE'nin bütün peygamberlerden tenezzülen açıldığını işaret etmektedir.

Allah tenezzül eyleyerek âlemlerde **'insan'** olarak görüldüğünü beyan etmektedir. Âlemlerdeki **"insan"** tatbikatına rahmet ve kıymet verdiğini ifade etmektedir.

Peygamberlerdeki tatbikat Allah'ın (Hüve'nin) belli bir programı olduğunu göstermektedir. Hz.Muhammed (s.a.v) gelinceye kadar bu program aynen devam etti.

Peygamberler HÜVE'den göründüler. Daima “**risalet noktasına itaat edin**” buyruldu.

Hz. Muhammed'den (s.a.v) sonra da “**Zamanın İmamına uyun**” talimatı ile aynı tatbikat ve tertip devam etmiştir. Nitekim Kur'an'da; “**Her topluluğu İmamları ile davet ederiz**” (*İsra/71*) buyrulmaktadır. Efendimize kadar nübüvvet aşikâr velâyet gizli iken, Efendimiz'den sonra velâyet aşikâr nübüvvet gizli olmuştur.

PEYGAMBERLERİN SON PEYGAMBER HZ.MUHAMMED'İ HABER VERMELERİ

"Ve hani Allah nebîlerden misak (sözleşme) almıştı "Andolsun ki sizlere kitap-tan ve hikmetten verdim. Sizde olanı tasdik eden bir resûl geldiğinde HU'ya muhakkak iman edeceksiniz ve HU'ya mutlaka yardım edeceksiniz, ikrar ettiniz mi? Bu isrimi (arzumu, yolumu) yük-lendiniz mi? dediğinde; "İkrar ettik," de-mişlerdi de: "Şahit olun, dedi. Ben de si-zinle beraber şahitlerdenim." (Al-i İmrân/81)

Bu âyetten de anlaşılacağı üzere, Allah bütün peygamberlerini bir program dâhilinde göndermiştir. Âyette Hz. Muhammed'in (s.a.v) geleceği kastedilerek bütün

peygamberlerden Hz. Muhammed (s.a.v) için destek ve yardım sözü alınmaktadır. Nitekim Hz.Musa Tevrat'ta ve Hz. İsa İncil'de son bir peygamberin geleceğini ve O'nun hususiyetlerini ümmetlerine bildirmişlerdir. Hz.Yahya'nın **“çölden gelen sese kulak verin”** buyurduğu vakidir. Hz.İsa, **'Ahmed'** isimli peygamberden övgüyle söz etmiştir. Tahrif edilmesine rağmen bugün bile Kitab-ı Mukaddes'in Yuhanna İncili bölümünde Hz. İsa'nın konu ile ilgili sözleri yazılıdır.

İrsal olunmuş olan bütün Peygamberler Allah'ın 'bir' olan dinini ifâde etmişler ve kendilerinden sonra zuhur edecek risâlet ve nübüvvet noktalarını işaret etmişlerdir.

Hz. Muhammed, (s.a.v) Allah'ın ilâhi programı icabı, kendisinden sonra gelecek olan risâlet noktalarını velâyet ve imamet (zamanın imamı ve Ehl-i Beyt sırrı) olarak tarif etmiş ama herhangi bir nübüvvet noktası işaret buyurmamıştır.